

Slovenski

PRIJATEL.

Izhaja enkrat v mesecu.

Velja 4 gold. 30 krajc. na leto.

Štev. 4. V Celovcu 15. aprila 1875. XXIV. tečaj.

Pridiga za V. povelikon. nedeljo.

(Od lažnjive molitve.)

„Do zdaj niste nič prosili v mojem imenu. Presite, in bote prejeli, da bo vaše veselje dopolnjeno.“

Jan. 16. 24.

Vvod.

Med vsemi molitvami najlepša je sv. oče naš, ki ga je naš ljubi Jezus sam moliti učil. Ena sama prošnja prevaga vso modrost in učenost posvetnih modrijanov in naj bi se vse po tej molitvi na svetu godilo, angeljsko življenje bi imeli. — Vem, da dan na dan očenaš molite in vendar kako slabo se vam še godi! Od kod pa to? Od kod pride, da se prošnje, ki jih v očenašu tolikrat izrekujemo, ne vslušujejo? — Od tod, ker lažnjivo molimo, ker nam resnica ni v tem, kar prosimo.

To si zdaj hočemo po vseh delih sv. očenaša, od predgovora začevši, premišljevati; vi pa, ljubi moji! poslušajte ne le s telesnimi, temuč posebno z ušesi svojega serca, s pravo zastopnostjo in voljnostjo, da zanaprej očenaš molite brez hinavščine, v zveličanje svojih duš.

Razlaga.

1. Že predgovor sv. očenaša nas laži dolži. Kličemo namreč v taistem: „Oče naš itd.“ in s temi besedami le prepogosto prav debelo lažemo. Kako pa to? Kaj ni Bog naš Oče? Mar ne stanuje v nebesih, kakor nas Jezus uči? — Res je naš Oče, res so nebesa sedež Njegovega prebivanja, kjer se svojim izvoljenim od obličja do obličja kaže in vživati daje. Ako pa je temu res tako, in je Bog nas vseh

Oče, mi pa Njegovi preljubi otroci, bratje in sestre med seboj, kje pa je otroška ljubezen med nami? Kedarkoli tedaj moliš: „Oče naš“ — pa bližnjega pisano gledaš, čertiš, zaničuješ, oberaš, si terdega serca proti siromaku, mu življenje greniš z ojstrimi besedami in žaljenjem, mu celo vso srečo spodkopavaš in ga škodljivo zalezuješ, — glej lažnik si pred Bogom, kateri daje svojemu solncu sijati na dobre in hudobne in dežiti na pravične in krivične. Zatorej, kedar moliš: „Oče naš“ — spomni se dolžne ljubezni, katera naj nas kakor terden pas vse ljubeznjivo kakor otroke enega Očeta objema in veselo druži. In, kedar rečeš: „kteri si v nebesih“ — povzdigni tudi svoje serce in misli in želje proti nebesom in nikdar ne lazi ž njimi po zemlji, ne bodi po nemarnem raztrešen, Boga skušati, ampak pripravi svojo dušo; ravnaj po nauku Jezusovem (Mat. 6, 7—8): „Ti pa kedar moliš, pojdi v tvoj hram, zapri duri in moli svojega Očeta na skrivnem; in tvoj Oče, kateri na skrivnem vidi, ti bo povernil. Kedar pa molite nikdar veliko ne govorite, kakor malikovavci, ker menijo, da bojo zavoljo svojih veliko besed vslišani. Ne bodite tedaj njim podobni; zakaj vaš Oče vé, kaj potrebujete, preden ga prosite.“ Že nad Izraelskim ljudstvom se je Bog pritožil: „To ljudstvo me z ustmi časti, njegovo serce pa je daleč od mene.“ Sveti Krizostom pa pravi: „Ako se sam pri molitvi ne čuješ, kako upaš, da bi te Bog vslišal?“ Prazno slamo mlatiš, kedar tako moliš in ne le da nimaš sadu od take molitve, še Bogu se zameriš zavoljo mlačnosti svoje, verh tega pa tudi očitno lažeš, rekoč: „Oče naš, kateri si v nebesih,“ dokler si ves v ta svet zamišljen in si ne prizadevaš, na kviško zleteti in tronu večne milosti se bližati.

2. Perva prošnja očenaša: „Posvečeno bodi tvoje ime,“ nam že drugi spodtiklej nastavi, da naša molitev lažnjiva postane. Zopadek te prošnje je čast božja, ktero poviševati in čedalje bolj širiti po svetu, bi imelo nam naj bolj pri sercu biti. Ali kakor že Bog v stari zavezi po preroku Izajiju govori, žalibog tudi dandanešnji velja: „Ako sem Jes vas Oče, kje je moj strah in ako sem vaš Bog in Gospod, kje je moja čast? Vol pozna svojega gospoda in osel jasli svojega gospodarja, moje ljudstvo pa Mene ne pozna.“

Glejte, kako se posvetni služabniki za čast svojega vladarja poganjajo. Naj bi kdo vpričo kakega vradnika črez svitlega cesarja kako nespodobno besedo zinil, pri priči bi se vzdignil in nemarneža v strah vzel. Kristjanje pa, služabniki naj Višega, Gospoda vseh gospodov, kralja vseh kraljev, mirno in tiho poslušajo, se še znabiti nasmejijo in prikimajo, kedar se čast božja v blato tepta, kedar se božje reči zasramujejo in v smeh imajo. Sram jih je in strah, takim nemarnežem na noge stopiti. Nepridneži! kako vi molite: „Posvečeno bodi itd.“, dokler vam je za taisto toliko, kakor za lanski sneg? Bojte se, da vam ne bo enkrat v ušesa donelo: „Poberite se spred Mene, ker vas ne poznam.“

Znabiti pa se še hujši nad častjo božjega imena pregrešite? Morebiti se rotite, pridušujete, preklinjate, krivo ali po nepotrebnem prisegate? Oj kako žalostno je, kaj takega iz ust kristjana slišati! Kako resnične so besede sv. Jakoba 3, 9—12: „Zdihujte in žalujte, in jokajte; vaš smeh naj se v jok preverne, in veselje v žalost. Ponižajte se pred Gospodom in vas bo povišal. Ne obrekujte eden drugega, bratje! Kdor obrekuje brata, ali kdor sodi svojega brata, govori postavi nasproti in sodi postavo. Ako pa sodiš postavo, nisi spolnovavec, ampak sodnik postave.“ Zatoraj, da ne boš lagal, kedar moliš prvo prošnjo očenaša, bodi skerben, pazljiv, vnet za čast božjo, kakor priden otrok za čast in poštenje svojega očeta; zagovarjaj taisto z besedami pri vsaki priložnosti, pa še bolj s svojim obnašanjem, da ne bo tudi tebi rečeno, kar Bog v sv. pismu govori: „Za vas delj se preklinja moje ime med neverniki.“

3. Druga prošnja očenaša: „Pridi k nam tvoje kraljestvo.“ Čujte, kako nas ta v laž zaplete. Ūsmiljeni Jezus nas uči, pred vsem drugim božjega kraljestva iskati in njegove pravice, vse drugo nam bo priverženo. Je pa tudi tebi res tako mar za kraljestvo božje, da se razširja pravica, da raste in zmagajuje katoliška cerkev, katera je vidljivo kraljestvo božje na zemlji? Znabiti pa jo le pomagaš razdirati in hudičevu kraljestvu slaviti? Oj da bi te ne bilo najti med zoperniki sv. cerkve, njenih starodavnih pravic, njenih posvečenih šeg in zveličanskih naprav!

Pa še drugo božje kraljestvo, za katere prosiš, da bi prišlo k tebi, in k vsem, kateri po njem želijo; to so sv. nebesa. Ti je li tudi resnica s to prošnjo, dokler si ves v pozemeljsko zakopan in kakor se ti vidi, le malo ali pa celo nič za nebeško ne maraš? Seveda prišel bi rad tje gori, kjer se izvoljeni večno radujejo; pa tudi k temu kaj storiti, napanjati se in si nebesa služiti, to ti ne kaže. Zastonj prazna in gola laž je potem takem tvoja molitev: „Pridi k nam itd.“, dokler si sam sebi nasproti in kar z besedami prosiš, nasproti z djanjem tajiš.

4. Kaj pa tretja prošnja zapopada: „Zgodi se tvoja volja, kakor v nebesih tako na zemlji.“ Oj kako dobro bi za nas bilo, da bi se vedno po tej prošnji godilo! Pol nebes bi že tukaj vživali. Ali tudi ta prošnja je naš tožnik, ker le preradi se svoje terme deržimo božji volji nasproti. Na eni strani prosimo, da naj se izide volja božja, ako nam pa Bog hoče po tej prošnji storiti, ako nam naše napčne pozemeljske namene križa in nam kaj zopernega pošlje, hitro godernjamo in tožujemo, kakor da bi se nam krivica godila. Bog Sam v sv. pismu govori: „Moje misli niso vaše misli in moji sklepi niso vaši sklepi; ampak kakor visoko nad zemljo je nebo, tako daleč so moje misli nad vašimi.“ Kaj si toraj hočemo boljšega, ko da se božjim naredbam podveržemo, storimo, kar Bog hoče? Le to nas tukaj zadovoljne stori, tamkaj pa nam večno srečo pripravi.

Zatoraj ne bodimo tako abotni, da bi Bogu nasprotovali; podajmo se v očetovo voljo božjo in vse se bo na boljše obrnilo.

5. Tudi četrta prošnja ima dosti zopergovarjanja za tebe v sebi. Glej, nevoščljivec! glej lakomnik! vidva molita: „Daj nam danes naš vsakdanji kruh“, ko bi vendar le sama vse rada imela in ko bi hotela po svojem moliti, vajna molitev bi se tako glasila: „Le meni vsega prav bogato daj, vsem drugim pa nič.“ Lažeta, kedarkoli molita tudi za druge: „Daj nam“ — Kaj pa ti, lenuh, kateri naj rajši pohajkuješ in se vsakega dela bojiš, jedel pa bi le rad in verh tega še dobro; in ti krivičnik, kateri se z žulji in potom drugih mastiš, jih odiraš, goljufuješ; kruh, ki ga ti ješ in za ktereга ti prosiš, ali je res tvoj ali ne velikoveč taistih, ki jim ga ti jemlješ? Kako se tedaj prederzneš moliti: Daj nam danes naš vsakdanji kruh? Ali te rudečica ne obleti pri tej besedi? Oj boj se, da te ne zadene strašno žuganje, ki se bere pri sv. Jakobu (5, 1 — 6): „Glejte zdaj bogatinci, jokajte in tulite zavoljo svojih nadlog, ki bodo nad vas prišle. Vaše bogastvo je strohnelo; vaše oblačila so od moljev snedene. Vaše zlato in srebro je zarijevelo, in njuna rija bo v pričevanje zoper vas, in bo požerla vaše meso kakor ogenj. Nabrali ste si zaklad jeze za poslednje dni. Glejte plačilo, ki ste ga utergali delavcem, kateri so vaše polje poželi, vpije; in njih vpitje je prišlo do ušes Gospoda vojskinih trum. Gostili ste se na zemlji in v nečistosti pasli svoje serca za dan klanja.“ In vsi kateri ste tako zbirljivi pri jedi, zdaj vam to, zdaj uno ne diši in bi se radi po gosposko gostovali, lažnjivo rečete: „Daj — kruh“ dokler s kruhom, s potrebnim živežem za dobro ne jemljete.

Rad bi še taistim povedal, kako so si s to prosnjo navkriž, kateri nikoli kruha ne prosijo, kakor nas sv. očenaš tako lepo uči. Ne lažejo sicer, ker četrta prošnja jim celo iz ust ne pride; ali to je ravno, kar priča zoper nje in jih nemarnost obsoja. Tako tedaj čujte, kateri ste v tej nemarščini zapopadeni: „Le brezumna živina ne moli, ne prosi in se ne zahvaljuje za jed, zato ker božjega daritelja in dobrotnika ne pozna. Ali hočeš jej podoben biti? Ali kaj rečem, podoben? še slabši od živine, ker ti pamet imaš in bi imel po tem takem vedeti, da vsak dober dar in vsako popolnoma darilo i. t. d. (Jak. 17). Idi poboljšat se, uči se moliti, potem še le k jedi vsedi se; zakaj, ako sv. Pavl pravi: „Kdor ne dela, tudi naj ne je,“ gotovo se po pravici tudi reče: Kdor ne moli, naj tudi ne je.

6. Peta prošnja očenaša nas uči sovražnikom, našim dolžnikom odpuščati in nam daje zato zlato obljubo od Boga, da tudi On nam odpustil bo. „Odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom.“ Ali težek kamen, na katerem se spoddikamo, pod temi besedami skrit leži. Glej, ti prosiš, da naj ti Bog ravno tako tvoje grešne dolgove odpusti, kakor ti svojim razžalnikom. Kaj pa, če ti odpustiti nočeš? Ali se ne lažeš, kedar v očenašu do te prošnje prideš? Ali si ne koplješ sam jamo pogubljenja, ko Boga prosiš,

da tudi On ti naj ne odpusti, kakor ti bližnjemu nočeš? Po tem takem si sam pogubljenje od Boga prosiš in boš enkrat po svojih lastnih besedah sojen. Tako tedaj spoznaj svoje napačno ravnanje in kakor ti želiš, da bi usmiljeni Bog tebi prizanesel, tudi ti prizanašaj, da bo tudi o tebi veljalo, kar je ljubi Jezus o Mariji Magdaleni rekel: „Tej je veliko odpuščeno, ker je veliko ljubila.“

7. „Ne vpelji nas v skušnjavo.“ Kako je tudi ta prošnja nekterim v padec ter lažejo, kolikorkrat te besede izgovarjajo. Bog nikogar v skušnjavo ne pelje, po besedah sv. Jakoba (1, 13—15): „Nihče, ko je skušan, ne reci, da je od Boga skušan; zakaj Bog se ne da skušati v hudo, in tudi nikogar ne skuša. Vsak pa je skušan, kader je od svojega poželjenja vlečen in vabljen.“ Pač pa človek po svoji prirojeni slabosti zna v take okoliščine priti, da je v nevarnosti grešiti. Takrat naj nam Bog pomaga, da nas grehe in večne pogube varuje! Kaj pa, če ti sam v skušnjave zahajaš? Skleplješ nevarne znanja in tovaršijo takih ljubiš in obiskuješ, ki so te že dostikrat zapeljali v greh? Kaj se to ne pravi — Bog mi odpusti besede! — Boga noriti, za norca imeti, ako Ga prosiš, te skušnjav obvarovati, potem pa si jih sam napravljáš? Lažnjivec! Popravi se, pomagaj si sam in Bog ti pomaga; ne hodi v takošnje kraje, kjer greh na tebe preži; ne tovaršuj se z osebami, ktere ogenj poželjivosti v tebi vnemajo in ga podpihujejo, potem še le pridi in moli brez hinavščine: „Ne vpelji nas v skušnjavo.“

8. „Temuč reši nas od hudega.“ Dokler pa to molimo, pa le grešimo, greh na greh nakladamo in si sami vse hudo nakopavamo, dokler vse, kar nas hudega zadeva, nič drugega ni, ko nasledki in kazni greha. Kako bi nam tedaj resnica bila s to prošnjo, da naj nas ljubeznjivi Bog vsega zlega ali hudega reši? Tedaj je tudi ta prošnja le laž v naših ustih, ker smo si sami krivi, da nas Bog rešiti ne more.

Sklep.

Da nam toraj enkrat ta sveta in lepa molitev v obsodbo ne bo, o molimo jo v prihodnje brez vsake laži in hinavščine; od serca naj nam pride in bo tudi pot našla do božjega serca. Saj nas uči mili Jezus: „Bog je Duh in kateri Ga molijo, morajo ga v duhu in resnici moliti.“ Kedar tedaj predgovor očenaša molimo, obudimo v sebi pravo bratovsko ljubezen do eden drugega in preženimo si iz glave in serca vse, kar nam serčno in pobožno moliti brani. — Pri prvi prošnji očenaša delajmo trdni sklep, se za čast božjo po zmožnosti poskušati; pri drugi, po božjem kraljestvu na vso moč se stegovati; pri tretji, le božjo voljo si za vodilo svojega življenja jemati; pri četrti, vsakega zavida in skoposti kakor nezadovoljnosti se varovati, pa tudi ponižno prositi in zahvaliti se za vsakdajni kruh; pri peti, odpustiti, kakor mi želimo, da bi nam Bog odpustil; pri

šesti, se grešnih priložnost in skušnjav, kar je naj več mogoče, zogibati; pri sedmi, grehu se odpovedati, kateri je hudo vsega hudega; da bo tako naša molitev resnična in sv. očenaš nam zlati ključ nebeskega kraljestva! Amen.

Pridiga v god Kristusovega vnebohoda.

„In Gospod Jezus, ko jim je bil izgovoril, je bil v nebo vzet, in sedi ob desnici Rojji.“
Mark, 16, 19.

V v o d.

„Besede, katere si meni dal, dal sem jim; in oni so jih sprejeli in so resnično spoznali, da sem od tebe izšel in so verovali, da si me ti poslal. Jes prosim za nje, ne prosim za svet, ampak za te, katere si mi dal, ker so tvoji. In vse moje je tvoje, in tvoje je moje, in poveličan sem v njih. In več nisem na svetu, in jes pridem k tebi Sveti Oče! ohrani jih v svojem imenu, katere si mi dal, da bodo eno, kakor tudi mi.“ (Jan. 17, 1—11). To molitev se je dopolnila današnji dan, ko je Jezus častito v nebesa šel in si je Njegovno nebesko poveličavanje pričelo, ki bode terpelo na veke vekov. Za toliko truda, zaničevanja, zasramovanja, terpljenja je prišla ura za Njega, da bo rešen vsega tega, vzet v nebesa, katere si je ker vavo zaslužil; tam v nebesih vživa po svoji človeški natori čast in veselje, ki ga mi pozemeljski červiči zapopasti ne moremo. Zatoraj nas današnji praznik budi, naj se vsi veselimo, ne le zavoljo tega, kar je Jezusu danes veselega došlo, ampak kar tudi nas čaka, ako sami te sreče ne napravimo. Ja! ljubi moji, nebesa so tudi naše, ako jih sami ne napravimo. Jezus je šel pred nami. Zatoraj hočemo pogledati za Jezusom, ki je danes veličastno v nebesa šel. Pogledati hočemo:

1. kraj, na katerem je Jezus v nebesa šel;
2. okoliščine, katere so ga obdajale, in
3. sv. nebesa, katere so se pred Jezusom odperle.

Začnem v imenu Jezusa Kristusa, ki je danes vesel v nebesa šel; pripravite se! —

Razlaga.

1. Poglejmo si najpred kraj, od kodar je Jezus v nebesa šel; ta gora je oljska gora, verh ktere se še današnji den kaže kamen in stopinja Jezusova v njem v spomin Njegovega vnebohoda. Tako tedaj ravno taista gora, ki je bila priča, ko se je terpljenje Jezusovo na vertu Getsemani začelo, priča Jezusovih smertnih bridkost, da je kervav pôt potil in da se je svojim učencem potožil rekoč: „Moja duša je žalostna do smerti; ostanite tukaj, da jes tje grem in molim.“ Tu na oljski gori je trikrat zaporedoma svojega Očeta prosil, da naj gre ta kelih grenkega terpljenja memo Njega, pa se je tudi trikrat volji svojega Očeta podvergel, rekoč: „Ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi.“ Oljska gora, je vidila, kako so sovražni Judje, vojščaki in beriči prišli po noči Jezusa vjet, s kolmi, z mečmi in bakljami in Judež izdajavec prvi pred njimi, kako se hinavsko prijazno Jezusu bliža, kako ga poljubi in tako proda; kako Ga zdaj zgrabijo, Mu sv. roke zvežejo in Ga tirajo naprej pred krivične sodnike; oljska gora, od lune blede obsvitljena je priča vsega tega, kar se prežalostno godi. Ravno to goro si je tudi Jezus izvolil za svoje poveličanje, da je na tej gori častitljivo v nebesa šel. Kaj nam to družega kaže, ko da ga ni krajšega in bolj gotovega pota v nebesa, ko križ in terpljenje, ako ga voljno in poterpežljivo prenašamo. Jezus je svoje kervave rane na svojem poveličanem telesu seboj nesel v nebesa, v znamenje, kolika da je prestal terpljenja za nas, pa tudi nam v nauk, da, ako hočemo zanesljivo v nebesa priti, moramo znamenje raznih britkost in bolečin prineseti seboj. Apoc. 13—17.

Da je Jezus od oljske gore v sv. nebesa šel, ima pa še drugi pomen. Ondi namreč rastejo lepe oljke, iz katerih orehov se dela žlahno olje; olje pa je podoba g n a d e, brez ktere nihče v nebesa ne more. „Jes sem vinska terta, vi ste mladike. Kdor ostane v meni in jaz v njem, on rodi veliko sadu.“ (Jan. 15, 1.) To gnado si pridobimo v vseh sv. zakramentih, zato se tudi jih veči del tako deli, da se človek mazili z sv. oljem. To gnado si pa tudi ohranimo in priborimo, ako se zvesto vojskujemo zoper greh, vse njegovo zalezovanje in mikanje, po nauku sv. Pavla (Hebr. 12, 1—4): „Odložimo vso težo in greh, kateri se nas derži, in v poterpljenju tecime k nam postavljenemu boju, in glejmo na začetnika in dokončavca vere, na Jezusa, kateri je za sebi predpostavljeno veselje križ preterpel, in ni maral za zasramovanje in sedi ob desnici sedeža Božjega. Mislite nanj, kateri je tako nasprotovanje zoper sebe od grešnikov prestal, da se ne utrudite in vam vaše serca ne upadejo. Zakaj niste se še do kervi ustavljali, ko se bojujete zoper greh.“ Zatoraj pravi prav lepo sv. Avgustin: „Podajmo se gori v nebesa v duhu za Kristusom, da bomo mogli, kader njegov dan pride za

njim iti tudi s telesom. Vedeti pa moramo, ljubi bratje! da s Kristusom ne more gori iti ne napuh, ne lakomnost, ne nečistost, ne drugi grehi; zakaj s tistim, ki je ponižnost učil, se ne more gori povzdigniti napuh; s tistim, ki je rojen od device, se ne more gori povzdigniti nečistost.“ Tako tedaj povzdignimo se gori za njim, da slehern svoje grehe in hudo poželenje z nogami tepta, in si tako lestvico ali lojtro napravi, da zamoremo kviško stopiti. Iz svojih grehov pa si napravimo stopnice do nebes, ako jih premagamo in poteptamo.

Oljka je pa tudi znamenje miru; zato so pri Judih mirne čase brez vojske s tem zaznamovali, da so prebivalci po deželi pod oljko in figovim drevesom počivali. Zato je Noe ob času vesoljnega potopa golobčka iz barke spustil, da se prepriča, ali so že vode začele padati; in glejte! golobček je še večer taistega dne nazaj priletel v barko, zeleno oljkino vejico v svojem kluncu deržé, in to je bilo očaku Noetu veselo znamenje, da je zemlja se vsaj že toliko vode rešila, da oljke iz nje molijo in si je golobček eno vejico od njih odlomil in v znamenje sprave in miru nazaj prinesel. Kaj nam to drugzega kaže, kakor da si moramo oljkino vejico božjega miru v svojem srcu hraniti, svoje hude strasti krotiti in berzdati, sami se premagovati; tako nam bo sladki mir prirastel in bojo tudi nam veljale besede Jezusove (Jan. 14, 27): „In enkrat bomo vživali taisti mir, kateri ves um presega in se z nobenimi besedami dopovedati ali popisati ne da: mir namreč od zunaj in znotraj, mir v božjem naročji, mir, od katerega sv. Janez piše: „Blagor mertvim, ki v Gospodu umerjejo. Odslej, reče Duh, naj počivajo od svojega truda; zakaj njih dela gredó za njimi.“

2. Poglejmo si zdaj o koliščine, ktere so obdajale vnebohod Jezusov. Te okoliščine so v vsakem oziru znamenite in pomenljive. Po preteklih 40 dneh. Kakor se je 40 dni v puščavi s postom in molitevjo pripravil na zveličavno delo svoje, odrešenje ljudi, tako je 40 dni še potem, ko ga je bil doveršil in s svojim vstajenjem zapečatil, hodil po svetu in se prikazoval svojim vernim, da jih v veri poterdí, jih še podučuje, kako naj božje kraljestvo sv. cerkve vpeljejo in vravnajo. Kakor je splošnja misel cerkvenih učnikov, je On v tem času večidelj svojih ssv. zakramentov postavil, tudi svoje učence napeljeval, kako naj vladajo Njegovo cerkev.

Zdaj pa poslušajte, kaj je On govoril, pred ko se je za vselej od svojih ločil. Zakaj besede pri taki priložnosti, ločitve namreč, govornene, so zmirom više vrednosti in tudi poslušavcem bolj v spominu ostanejo. Najpred nam pade v oči, kar nam današnje berilo in sv. evangelje od Njega pravi, pred ko se je odpravil v nebesa, „da je ž njimi jedel“ „da se je prikazal ednajsterim, ko so pri mizi bili;“ — dasiravno ni potreboval pozemeljskega živeža, vendar je ž njimi jedel, naj bi oni iz tega spoznali, da On z resničnim, ne le videznim telesom v nebesa gre. Čudno se nam mora zdeti, da je

Jezus še zadnjo uro svoje učence posvarjal zavljo njih nevere in terdobe njihovega serca, da taistim, ki so od Njegovega vstajenja pričali, niso verjeli, pa tudi zavoljo njih krivih zapopadkov, ki so jih imeli o Njegovem kraljestvu. Te krive zapopadke in misli so redili noter do poslednje ure, kakor da bi On le bil prišel na svet, Izraeljsko, pozemeljsko kraljestvo postaviti, njih pa za svoje prve služabnike. Vidite iz tega, kako mu je nevera in napčna vera zoperna. Pomenljivo je posebno, kar je Jezus pri tej priliki govoril: Dj. ap. 1, 7. To je gotovo, da bo kraljestvo Kristusovo postavljeno, da Njegova sv. cerkev prej ali slej vse svoje sovražnike premaga; zakaj „peklenske vrata je ne bojo zmagale.“ Pa kdaj se bo ta zmaga sv. cerkve zgodila? Potem jih je tudi še grajal, da je njih abotne misli in čistizeljno pričakovanje zavernil: Konec svojega govora jim še enkrat že prej storjeno obljubo sv. Duha ponovi in jim zakuže, naj ne grejo iz mesta, dokler Ga niso še prejeli; da bojo tako zveste priče Jezusove ne le po Judovskem, ampak po celem svetu. Zdaj pa Njegova beseda čudovito mogočna in veličastna postane, Jezus svoj glas povzdigne in pravi: „Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji. Pojdite in učite vse narode.“ Vsled te oblasti, po kateri mi je moj Oče celi svet v roke dal, izročim vam ga tudi Jes, da ga moji postavi, moji cerkvi podveržete. Pošljem vas, kakor pohlevne jagnjeta, pa z mojo močjo in oblastjo oborožene med hudobni svet, med zgrabljive volkove, da jih v ponižne ovčice spreobrneta in moji čedi pridružite.

Da bi pa tudi vedeli, kaj čaka jih, ki se sv. evangelju podveržejo ali pa ne, še pristavi: „Kdor veruje, ne bo pogubljen; kdor pa ne veruje, je že sojen, ker ne veruje v ime edinorojenega Sina božjega.“ Nate tukaj kratki zapopadek celega evangelja; ako verujete in po tej veri tudi živite, ste si svesti svojega zveličanja, ako pa narobe delate, evangelijskemu nauku svoje ušesa in serca zapirate, pa pogubi ne bote vtekli.

Naj bi pa tudi apostoli se bolj serčno svojega dela lotili, jim še znamenja naznani, ki bojo hodile za njimi, in poterdovala njih nauke: „V mojem imenu bodo hudiče izganjali itd.“ Da se te znamenja verujočim več ne godijo, nas ne sme osupniti ali motiti; to je bilo — po besedah sv. Gregorja papeža — le prvi čas keršanstva potreba; zdaj pa, ko že vse povsod razširjena globoko svoje korenine poganja, takih vidnih čudežev več treba ni, kakor se mlado drevesce le poliva, dokler je še rahlo; ako je pa že dosti čversto drevo prirastlo, se s polivanjem neha.

Zadnjič jih še zagotovi, da bode v svoji cerkvi neprenehoma pričujoč, in jih tolažil in podpiral do konca sveta. On pravi: „Glejte, ostanem z vami itd.“ Kjer pa je Jezus, ondi je tudi resnica, ondi je tudi nezmotljiva modrost in nepremagljiva moč. Njemu se mora podvreči vsaka stvar, ali v ljubezni in proštoljni pokorščini ali

pa iz straha in posilama: Ipsi curvabitur omne genu. Koliko boljši je, da se Mu z dobrega podložne storimo, kakor da nas On v svoji jezi pod svoje noge dobi; Njemu služiti se pravi kraljevati, Njegov jarm je sladek, Njegova butara je lahka; dokler pogubljene jarm Njegove pravičnosti žuli in butara Njegova kazni večno teži.

Potem pa reče na dalje: „Pojdite po celem svetu in učite vse narode.“ Kakor ste po teh besedah Jezusovih nam izročeni v pastirsko skerb in je naša sveta dolžnost, vas v tem, kar se zveličanja tiče, podučevati, opominjati in svariti, tako je pa tudi vaša sveta dolžnost, naše nauke poslušati, naše opominjanje in posvarjenje voljno sprejemati, kakor je nam vsem od sv. Pavla rečeno: „Gorje meni, ako ne bi evangelje oznanjal,“ tako pa naj tudi nam vsem velja, kar ravno tisti apostelj piše: „Kakor angelja božjega ste me sprejeli, kakor Kristusa Samega.“ — Žalibog! je sedajni narobe svet že tako daleč zabredel, da se prederzne nas, od Jezusa postavljene učениke, učiti, kako pridigovati, kako Jezusovo čedo voditi in pasti. Ljubi moji! Ako kdaj take nemarne besede čujete, spomnite se besed Jezusovih do svojih učencev: „Pojdite po celem svetu, in učite vse narode!“

3. Zdaj mi še ostane popisovati, kako se je vnebohod Jezusov godil; pa tukaj mi zmanjkuje pravih besed, da bi ga vam povrednosti razložil; tukaj velja, kar je Jezus Sam Nikodemu govoril: „Če vam pozemeljske reči pravim in ne verjamete; kako bote verovali, ako vam bom nebeške pravil? Nihče ni šel v nebesa, kakor kateri je prišel z nebes, Sin človekov, kateri je v nebesih.“ (Jan. 3, 12. 13.) Ko je Jezus svoje poslednje nauke do apostolov dokončal, blagoslovil jih je še kakor skerbne oče svoje otroke; potem pa se začne v nebeško spreminjati, čudno se svetijo Njegove oči, ves veličasten pred njimi stoji, neka nebeška bliščoba je razlita po Njegovem telesu, vidi se Mu, da On ni več tega sveta; ne terpi Ga dalje na taistem, kjer je svoje delo do zadnje pičice doveršal, neka nevidna moč ga vzdigne na kviško, kakor v stari zavezi Elija pre-roka, oči in roke proti nebu obrnjene nastopi svoj nebeški pot, čedalje više in više se povzdiguje in zadnjič Ga bel oblak zagerne in ga zakrije njihovim očem. Apostoli pa stermé gledajo za Njim in kakor so poprej žalovali zavoljo Njegovega odhoda, tako so zdaj polni samega veselja, da vidijo svojega Učenika iti v nebesa. Ne zdramijo se iz svojega zamaknjenja, dokler da dva angelja v belem oblačilu poleg njih stojita in jih prijazno ogovorita: „Vi močje Galilejski, kaj stojite in gledate v nebo? Ta Jezus, kateri je bil vzet od vas v nebo, bo tako prišel, kakor ste ga videli iti v nebo.“ Navzeti sv. radosti se vernejo z gore v mesto nazaj.

Mi pa, ljubi moji! še pogledjmo za Jezusom, kako je v nebesa šel! Spremljam od vseh pobožnih duš stare zaveze, ki jih je On rešil iz temnice, veliko milijonov števila, o j kak veličasten sprevod! Kako veselo spremstvo! Kako Mu že gredé hvalo prepevajo, svo-

jemu Odrešeniku, svojemu Zveličarju! — Angelji Mu pridejo nasproti, pozdravljat Ga zmagovavca smerti in pekla, čestitat Ga kot svojega kralja in Gospoda, ponujat Mu svojo službo, le en glas se razlega (apoc. 5, 12): „Vredno je Jagnje, katero je bilo umorjeno, prejeti oblast in božestvo, in modrost, in moč, in čast, in slavo, in hvalo. In vse stvari, kar jih je v nebesih in na zemlji in pod zemljo, in kar jih je v morji in kar je v njem, vse sem slišal reči: Njemu, ki sedi na sedežu, in Jagnetu bodi hvala, in čast, in slava in oblast vekomaj in vekomaj.“ In kaj naj še le rečem od Njegovega vstopa v nebesa; ki so se mu odperle same od sebe, kakor taistemu, ki so nebesa, Njemu lastne! Kako Ga Njegov Oče častito sprejme in Ga posadi ob svoji desnici, Mu izroči oblast črez nebo in zemljo! Kako se vsi nebeški duhovi pred Njim priklanjajo in so vpili z velikim glasom (Apoc. 7, 10—12): „Čast Bogu našemu, ki sedi na sedežu, in Jagnetu. In vsi angeli so stali okrog sedeža, in starašin in čveterih žival, in so padli pred sedežem na svoje obličja in so molili Boga, rekoč! Amen. Hvala in slava, in modrost in zahvala, čast in krepost in moč bodi našemu Bogu od vekomaj do vekomaj. Amen.“ In On vzeme v lastnino in oblast svoj častiti sedež in od kraja nebes do konca njihovega se vse veselo giblje“ zavoljo neizmerne časti, katero je skazal nad Kristusom, ker ga je od mrtvih obudil in ga posadil na svojo desnico v nebesih, čez vse poglavarstva, in oblast, in moč, in gospostvo, in vsako ime, ki se imenuje ne le na tem svetu, ampak tudi v prihodnjem in je podvergel njegovim nogam, in ga je postavil glavo čez vso cerkev.“ (Efež. 1, 20—22). Kako je bila ž Njim vred tudi naša natora, slaba in revna, poveljučana, povišana črez vse nebeške duhove, črez vse angelje in arhangelje, Kerubime in Zerafime, da smo v Kristusu Jezusu božje natore deležni postali. In to je ravno, kar nam današnji praznik tako veselega nareja, ker se bo ravno to tudi z nami zgodilo, kar se je današnji den z Jezusom, da bomo z dušo in telesom vzeti v nebesa, tovarši in tovaršice Jezusove v Njegovem kraljestvu. „Zakaj ktere je poprej vedel, jih je tudi poprej odločil, da bodo enaki podobi njegovega Sina, da je on pervorojeni med mnogimi brati.“ (Rimlj. 8, 29, 30.)

Sklep.

Le eno nam je k temu potrebno, da se že zdaj radi oziramo proti nebesom, da tam gori s svojimi mislimi in željami prebivamo, kjer Jezus naš prednik nas pričakuje, nas milo vabi za Seboj. Oj kakošna sreča za nas, da se še lahko zveličamo, ako le sami resnično hočemo! Naj smo si ravno z revami obdani, z raznimi skerbmi in težkim delom obloženi, nebesa se nam ponujajo, ja Bog Sam nas nekako sili v taiste. In ne le prej ali slej jih gotovo dosežemo, ampak, če si prav prizadevamo, gremo po smerti naravnost v nebesa, brez vsakega zadržka, ne kakor brumne duše stare zaveze, ktere,

kakor so si koli pravično živele in pobožno umerle, niso še mogle v nebesa, dokler jih Jezus ni odperl.

Zatoraj ogledujmo se radi v nebesa, kedar smo stiskani in nadlegovani, kedar smo od greha skušani in vabljeni, kedar nas čertijo za pravice voljo in nas za izveržek ljudi imajo; tako pravi večna Resnica: „Vaše plačilo je obilno v nebesih.“ Že so nam tam gori krone pripravljene, ako le en časek voljno poterpimo in se stanovitno vojskujemo, pa tudi premagamo; zakaj tako stoji pisano (Apos. 3, 20. 21): „Glej! stojim pri vratih in terkam; ako kdo moj glas poslušaj in mi vrata odpre pojdem noter k njemu in bom z njim večerjal in on z menoj. Kdor premaga, dal mu bom sedeti z menoj na mojem sedežu kakor sem tudi jes premagal, in se usedel s svojim Očetom na njegov sedež.“ Amen.

Pridiga za VI. povelikonočno nedeljo.

(Od pohujšanja.)

„To pa sem vam govoril, da se spomnite, kedar ura pride, da sem vam jaz to pravil.“
Jan. 16, 4.

V v o d.

Nič prijetnega naš ljubi Gospod pri svojem odhodu učencem svojim ni zapustil; le golo terpljenje in preganjanje njim je obljubil. „Iz shodnjic itd.“ Zakaj pa jim je vse to popred povedal? Ali bi ne bilo dosti časa zvedeti, kaj jih zavoljo Jezusa čaka, kedar si že bojo vse to skusili? Ali tukaj pride na versto beseda: „To pa sem vam govoril, da se spomnite, da sem vam jaz to pravil in se ne pohujšate.“ — Ko bi nepričakovano in nenadoma vse te nadloge prišle nad vas, mislili bi, da Jes nisem vedel za to, da tedaj nisem vaš vsegavedoči Bog in Odrešenik, kateri za vse vaše reve ve in vam na pomoč prihiti. Da se to pohujšanje odpravi, zato sem vam že pred rekel. Kristus toraj hoče ovarovati svoje učence od vsakega, tudi manjšega pohujšanja. Tudi jaz hočem danes vam o pohujšanja govoriti in vam pokazati:

1. Kaj je pohujšanje, in
 2. Kako hudobno in pregrešno je pohujšanje.
- Dokaj imeniten je ta nauk; zatoraj le zvesto poslušajte!

Fuhlrott i.
p. 51—

Razlaga.

1. Pohujšanje je vsako govorjenje ali djanje ali opuščanje, po katerem kdo drugi hujši ali na duši slabši postane. Pohujšanje pa je trojno: prvo je hinavsko ali farizejsko, ako se spačeni ljudje spodtikajo nad pravičnimi, kateri jim prav storiti nikjer ne morejo. Pravi se takemu pohujšanju farizejsko, zato ker je bilo farizejem lastno, kateri so se celo nad Jezusom pohujševali, da je o praznikih bolnike ozdravljajal ali druge dobrotne dela doprinašal. Tako se pa tudi med nami dosti jih najde, katerim, bolj ko pošteno in pobožno živiš, hujši se jim zameriš in vse tvoje tudi najnedolžnejše djanje na krivo obračajo, na hudo razlagajo. Da na tako pohujšanje ni porajtati ali zavoljo tega od pota pravičnosti ni odstopiti, to je očitvidno vsakej plitvi pameti; njih lastno zadolženje je, kateri se na tako napčno vižo pohujšajo.

Drugo je pohujšanje nedolžnih ali slabih, kateri iz same človeške slabosti kako djanje, ktero je samo na sebi brez greha pred Bogom za grešno štejejo, blišnjega krivo sodijo in se tako pregrešijo. Takemu pohujšanju se moramo, kolikor se da, braniti in se ga ogibati, da tako blišnjega greha obvarujemo. Zatoraj pravi sv. Pavel: „Ako bi jes vedel, da brat se nad mojo mesojejo pohujša, ne bi mesa jedel vekomaj ne.“ — Na primer ti bi dovoljenje imel od duhovne gosposke, zavoljo bolearnosti svoje ob petkih meseno vživati, drugi pa tega ne vejo, si dolžen ne vpričo takih, ampak skrivši ali pa celo mesa ne jesti, da jih ne pohujšaš. In tako moramo se tu in tam kakega dopuščenega djanja ali veselja zderžati in skerbno na to gledati, da se drugi po svoji kratkovidnosti ali po svoji nevednosti ne pohujšajo in v zmoto zapeljani ne bojo. Zdaj pa pridemo do pravega pohujšanja, o katerem sem se danes govoriti namenil. Pravo pohujšanje v tem obstoji, da res kaj takega govorimo ali delamo ali opuščamo, kar drugim na vsako vižo v pohujšanje izide. Pohujšanje dajejo po tem takem vsi taisti, kateri se v višem stanu znajdejo, pa božje, cerkvene reči, službo božjo, spoved, prejem sv. zakramentov ali po nemarnem ali iz prevzetnosti opuščajo. Kaj pride iz tega, ko da se tudi niži, da se prosti ljudje na nje izgovarjajo in se njihove nemarščine deležne storijo. „Kaj pa, ti in ti, kateri so vendar prebrisani, učeni, saj tudi ne verujejo, saj tudi ne hodijo v cerkev ali k spovedi: kaj pa bi jes?“ Tako jih čuješ govoriti. Seveda pred Bogom jih to nikakor ne opravičuje, ker ima vsak učenike od Boga postavljene, katerih se naj derži, ne pa takih malo-pridnežev, kateri sami slepi še druge slepe vodijo in jih seboj vred v jamo zapeljejo. Gorje pa takim, ki so drugim, posebno podložnim, kratkovidnim v spotiko in padec! Vse dobro, kar ti zamujajo, vse hudo bo ne le tim, temuč še veliko več unim zarajtano, kateri jih s svojim slabim zgledom od pravega pota odvracujejo.

Pohujšanje še bolj grešno pa je, če kdo ne le dobre, keršanske dela v nemar pušča in s tem tudi druge k enakemu ravnanju nagiblje, ampak celo s svojim pregrešnim izgledom druge serčne ali prederzne stori, po ravno takih grešnih potih hoditi. Izgled ima svojo čudno moč, da človeka vleče, bi rekel, zoper njegovo voljo, posebno pa slabi izgledi. Človek, že po svoji natori k hudemu nagnjen, da si ravno vé, da to ali uno je prepovedano in greh; ako pa druge vidi taisto storiti, se že bolj upa, še prav mu je, da ni več sam ali da on ni prvi; in tako se greh širi kakor povodenj, ktera se daleč okrog po deželi razliva, ali kakor smertna kuga, katera s svojo pogubno sapo vse okuža in mori. Sv. pismo pravi: „Neumnežev je veliko število“ in zopet: „Neumneži se težko spametovajo.“ In ker je toliko neumnih, zato so slabi, pregrešni izgledi veče pohujšanje, ker redko, redko se še popravi, kdor se ga enkrat naleze.

Zdaj pa pridem do najhujše sorte pohujšanja: ako kdo ne le dobrega zaničuje in očitno greši in drugim slabe izgleda daje, ampak si djansko po satanovo prizadeva, druge ob sv. vero ali nedolžnost spraviti, jih grešiti učiti. Ze sam pogled in včasih nevaren kakor iskra, katera med slamo pade in velik ogenj napravi. Še hujša, še bolj pregrešna je nesramna noša, po katerej se nečiste želje v sercu drugih zbudijo. Kaj pa naj še le rečem od pohujšljivih besed, s kterimi zapeljivci nedolžne duše v greh nagovarjajo? Kaj od takih hudičevih zvijač, s kterimi jih vabijo v svoje mreže? Zares kamor satan sam ne pride, ondi se posluži svojih pomagačev, da mu na roke grejo, duše loviti. Bodi Bogu potoženo! da sedajne dni še otroška nedolžnost ni dosti zavarovana proti zalezovanju pohujšljivcev! Kako lepo je vendar otroško, nedolžno serce, čisto, kakor sreberni vrelec! Kako lepo angeljsko lice in oko, iz katerega nepopačena duša gleda! Ali kako malo je takih otrok; ali vsaj kako kratko časa taki ostanejo!

Najde se jih, kateri so vso sramožljivost, ta nebeški cvet, že davno zgubili, ne obide jih več rudečica, ko slišijo kako klafarsko besedo; in dokler svoje dni dvajsetletni fantje in deklina še razločka spola poznali niso, današnji dan že dvanajst letni fantje reči vejo, ki bi jih imeli še le v zakonu zvedeti. Res! angelji se jočejo nad tako žalostno prikaznijo, le pekel se nad njo raduje. Odkod pa vse to? Pohujšanje odraslih je taista peklenska slana, katera mlado, nježno cvetje nedolžnih duš popari, ker vpričo ljube nedolžnosti vmazane marnje imajo, nespodobne norce gonijo, tako pojejo in počenjajo ali pa še celo jih v grehu podučujejo in v greh napeljujejo! Vsled tega se meseno poželenje vname v njih sercih, soznanijo se z grehom, dokler še potrebne pameti nimajo, ga krotiti; tako tedaj že v mladosti vsi zmočeni delajo, kar čisto oko viditi žali; kedar pa odrastejo, množijo derhal razujzdancev in razujzdank. Oj kdo ne bi se kervavo solzil nad tolikim pohujšanjem, ki se med nami

kakor peklenško seme raztresa in ljubo mladino pokončava? In kdo zamore popisati vso časno in večno nesrečo, katera iz takega pohujšanja izvira?

2. „Mislite si, pravi sv. Krizostom, da bi kak malopridnež v to žegnano cerkev prišel, pa bi oltarje razdjel, vse bi z nogami teptal, zadnjič še cerkev zažgal: kaj se vam zdi, kako kazni bi si tak hudobnež zaslužil? Vi mi pravite: To bi bilo grozen greh in kateri ga je storil, naj ga pri priči obesijo in v ogenj veržejo. Kaj pa, ljubi moji bratje in sestre! ali ni vsak človek živ tempelj božji, ki ga je sv. Duh pri sv. kerstu posvetil in v katerem je Bog sam tolikrat s sv. zakramenti, posebno sv. Rešnjega Telesa, svoje stanovanje vzel? Kakošen greh mora tedaj biti, tempelj oskruniti, za katerega je Jezus Sam svojo drago kri prelil? To pa se zgodi skoz pohujšanje, s katerim se neumerjoča duša vmori? Telo mora prej ali slej tako poginiti, duša pa je za večno življenje stvarjena, zato raj je hudobija tem večja, ako jo kdo pohujša, v greh zapelje, in tako ob gnado božjo pripravi in v večno smert potisne. Hujša ko kralja Herodeža, ki je Betlehemitarske otroke pomoriti vkazal, je taka krivica.

Ne čudimo se toraj, ako naš božji Zveličar, drugače take ljubeznjiv in krotek, vendar tako oistro, tako strašno sodbo nad pohujšljivci izreče (Mat. 18, 6.): „Gorje svetu zavoljo pohujšanja! Pohujšanje sicer mora priti, ali vendar gorje človeku, po katerem pohujšanje pride. Bolje bi mu bilo, da bi se mu obesil mlinski kamen na vrat in bi se potopil v globočino morja.“ Kako obsojenje ga še le čaka v večnosti! Kako ga bo pohujšana in pogubljena duša pred božjim tronom tožila in njegovo pogubo tirjala! Glejte človeku je lastno, ako se mu hudo godi, da se po drugih ozira in jih svoje nesreče krive dolži. Naj le samo kako posvetno zgubo terpi, ali pa se po kom drugem kaké bolezni nalez, — kako že z zobmi škriplje, kako se nad taistim togoti, kateri mu je to napravil in vse njegove žive dni mu pokvaril! Zdaj pa pomislite pogubljeno dušo, katera je skoz pohujšanje ob nebeško neizrekljivo srečo prišla, verh tega pa zabredla v nesrečo, v terpljenje, ktero se dopovedati ne da. Kako bo ona svojega pohujševavca preklinjala vse večne čase! In težko sam pogubi uide, kdor jo je drugim vzročil in napravil.

Kar pa pohujšanje še posebno nevarno kaže in dela, da se dostikrat popraviti ne da. Kakor ena sama iskrica cele vesi in mesta lahko v pepel spremeni, ravno tako tudi eno samo pohujšanje cele družine in rodove vgonobi. Eden pohujšan deset drugih zmoti, leti že znabiti sto jih ali tisoč pohujšajo in tako se greh po svetu širi in raste, da je strah in groza! Pohujšljivčeve kosti bodo že davno v grobu sperhnele, ko bo še greh, ki ga je zasjal, po svetu razsajal in duše pohujševal do sodnjega dne. Zategadelj se je tudi pohujšanja bolj bati, ko lastnih grehov; teh se še zna človek znebiti, s tim, da dela pokoro, pohujšanja pa ne, naj bi si ravno celo morje naj britkejših

solz prelival; sam sebe imaš v svoji oblasti in se na boljši oberneš, kedar le hočeš, drugih od tebe pohujšanih pa ne moreš. Naj jim še tako lepe izglede dajaj, prosi jih za odpuščanje, ravnaj jih na pravo zveličansko stezo: znajo te vbogati, pa tudi ne, ker prosto voljo imajo.

V mestu Neapel na Laškem so trije dijaki skupej stanovali. Eden zmed njih na smert zboli, prejme sv. zakramente vmirajočih in umerje. Tovarši ga pustijo stegnjenega na postelji in še le čez nekaj časa se z drugimi vernejo, merliča po navadi naparat. Najdejo ga pa k svojemu začudenju na stran obrnjenega, glavo z roko podperto. Mislijo, da ni vmerl in ga na ves glas kličejo, pa bil je mertev. Misleči, da znabiti vendar le živi, pustijo ga na postelji do drugega dné. Tovarši ga pridejo gledat in ga najdejo na postelji sedeti. Stermeči, da nikoli tega še ni bilo, grejo ljudi klicat, in drugač poskušajo, ali je še živ ali je že mertev; pa zopet ni nobenega znamenja, da bi še živ bil. Drugi dan potem se spet v velikem strahu v hišo podajo in vidijo ga sedečega na postelji tako, da z nogami s postelje moli. Med tem pa, ko ga gledajo, neprevidoma na noge stopi, svoje oči odpre in strahovitno pogleda, oberne jih serdit proti enemu in mu s perstom žuga, kakor da bi rekel: „Čaj, plačal boš.“ Na to se zverne na postelj in se ne gane več. Oni mladenec pa, ki ga je merlič tako hudo pogledal, je potlej obstal, da je kratko pred, ko je vni smertno zbolel, ga bil v greh napeljal, ki se od tega sv. kraja imenovati ne sme. Zato gorje vsem, ki pohujšanje dajejo! Naj se ravno vsigdar tako očitne znamenja ne godijo, zasluženi kazni vendar vtekli ne bojo.

Sklep.

Ljubi moji! Ne bom se motil, če pravim, da je marsikteri med nami, ki ga že kaka duša, zavoljo njega v pekel obsojena, serdito pričakuje, da bi svojo jezo nad njim hladila. Kaj ti je tedaj storiti, da tako nesrečo od sebe odvališ? Objokuj svoj greh vse svoje žive dni, glej da razsejano pohujšanje z lepim, spokornim življenjem, z izgledom pobožnosti popraviš, delaj pokoro za svojo hudobijo, potem pridi in se zaupljivo bližaj tronu božje milosti, da ti bo prizanešeno in božja pravična jeza potolažena nad teboj. Moli pa tudi za taiste, kateri so od tebe pohujšani in vendar še na zadnje spreobrnjeni tje stopili in zdaj znabiti zavoljo tebe še terpijo in željno svojega odrešenja čakajo v vicalh.

Vi pa, drage duše! ktere se še v nedolžnosti svetite pred božjim obličjem, ne dajte se pohujšati, zogibajte se, varujte se! Ne hodite z razujzdanimi, bežite pred njimi bolj kakor pred strupenim gadom; ravnajte po nauku Jezusovem: „Ako te pa tvoja roka ali tvoja noga pohujša, odsekaj jo in verzi od sebe; ako te tvoje oko pohujša, izderi ga in verzi od sebe! Bolje ti je hromenu ali z enim

očesom iti v življenje, kakor dve roki, ali dve nogi, ali dve očesi imeti, pa verženemu biti v peklenški ogenj.“

Vsem vam pa v spomin zakličem besedo Gospodovo: „Glejte, da ne pohujšate ktereга teh malih, kateri v Mene verujejo, zakaj povem vam, njih angelji vidijo obličje mojega Očeta, kateri je v nebesih.“ Za božjo voljo, za pet kervavih ran Kristusovih, s povzdignjenimi rokami vas prosim in zarotim, ne dajajte pohujšanja. Naj vam bodi vedno v strah mlinski kamen in morska globočina!

Prizadevajte si temveč, da drugim s svojim čednostnim obnašanjem v zveličanje služite: „Naj se sveti vaša luč, (luč lepega, keršanskega izgleda) pred ljudmi itd.“ To vam pa pri živem Bogu povem, ako vas na sodbi nobena duša zatožila ali zoper vas pričala ne bo: prav lahko se vam bo takrat godilo, Bog vam bo takrat storil po besedah Jezusovih: „Ako te nikdo ne obsodi, tudi Jes te ne bom: pojdi v miru.“ Amen.

Pridiga na sv. binkoštno nedeljo.

(Sv. Duh dela kot ogenj.)

„In so se jim prikazali razdeljeni jeziki
kakor ogenj, in je sedel na njih sle-
hernega.“
Dj. ap. 2, 3.

V v o d.

Binkoštni praznik je eden naj veselejših, ki jih katoliška cerkev obhaja; on je dospopolnjenje naše vere in Kristusovih obljub, spomin nove postave nam dane, rojstno godovanje naše prelube matere, sv. cerkve. Beseda „binkošti“ pomenja toliko, kakor petdeseti den po veliki noči in so jih že Judje praznovali, (Leo. 23.) v hvaležni spomin, da se je začela žetev, na kateri namen so prve ječmenove snopke darovali; pa tudi v spomin, da je Bog postave dal na Sinajski gori, ko jim je petdeset dni po izhodu iz Egipta Sam Bog svoje zapovedi razglasil. Pa za kolikor više vrednosti je nova zaveza pred staro, ravno toliko tudi naše binkošti stare zaveze prevagajo. Stara postava je bila na dve kamenite tabli zapisana in je Izraeljce s strahom napolnovala, nova keršanska postava pa nam je od sv. Duha v serec vlita in nas z ljubeznjo in gnado navdaja. Čuli ste prečudno prigodbo binkoštnega praznika, prihod sv. Duha v žarečih jezikih nad apostole, kateri so bili v hiši Marije, sv. Marka matere, zbrani in so željno pričakovali in prosili po sv. Duhu, in

njih sv. želje so se jim spolnile, napolnjeni so bili s sv. Duhom. Sv. Duh se je prikazal v podobi ognja, zato ker tudi dela kakor ogenj. Ogenj ima trojno lastnost:

1. Ogenj vsako reč čisti;

2. ogenj greje, in

3. ogenj z mirom na kviško sili. Te tri lastnosti hočemo danes premišljevati in gledati, da sv. Duh ravno tako dela v našem srcu. Sv. Duh nam k temu premišljevanju daj svojo pomoč!

Razlaga.

1. V žarečih jezikih je prišel sv. Duh nad aposteljne, da naznanja, kaj bode On v njih doprinesel (ali delal). Perva moč ognja pa je, da povžije in očisti, kar je nečistega, kar je zgorenja potrebnega. Tako se v ognju zlato očičuje žlindre in rije, železo, in ravno to je tudi sv. Duh v aposteljnih storil. Ako ravno so tri leta z Jezusom hodili, vendar so se našle v njih še razne slabosti in napačne misli. Priča tega, da so se skušali med seboj, kdo bode prvi v Njegovem kraljestvu. Zdaj so bili prenapeti, zdaj pa v verovanju preslabi in nestanovitni. Le na pozemeljskem je njih serce viselo in raznih predsodkov in nespametnih ver bili so polni. Zdaj pa je prišel sv. Duh nad nje, in na enkrat bili so očiščeni vsega grešnega, vsega posvetnega, terdna je postala njih vera in vse njih življenje in djanje posvečeno.

Pa ne le slabosti in pregreškov ogenj sv. Duha očisti, ampak tudi z naj geršimi pregrehami nagnjušena duša se v njem znebi svojih madežev, naj jo le predere tega sv. ognja očičevavna moč.

Nekdaj so mornarji prišli na otok Madejra; našli so ga vsega z goščo in germovjem obraščene, v tej goščavi je bilo brez števila divjih zver in strupenih kač. Kaj so storili, da so si ta rodovitni otok prisvojili in ga nevarnih stanovavcev strebili? Nekega dne, ko je veter prav močno pihal, so na raznih krajih goščevje zažgali in s požarom, ki se je po otoku razširil, se niso le dereče zverine in kače pregnale in pokončale, ampak tudi zemlja se je nagnojila, in še bolj rodovitna storila. Na mestu poprejšnje puščave je nastal naj lepši vert sadunosnega drevja in drugih koristnih rastlin. Enako dela ogenj sv. Duha. Poglej si dušo, z grešnimi navadami kakor s temno goščo in ternjem obraščeno, koder nevročene strasti kakor dereče zveri in strupene kače divjajo. — Da pa le en žark nebeškega ognja šine v to žalostno goščo in pustoto, kmalo se bo spreobrnila v naj rodovitnejše polje vseh čednost. Zatoraj pravi sveti Krizostom: „Po sv. Duhu zadobimo odpušcanje grehov in odložimo vsako nečednost; po Njem postanejo angelji, ki k Njegovej gnadi prihitijo. Ogenj sv. Duha naredi njega, ki je bil prej ves ognjušen grehov, čistejšega ko solnce.“ (Izaj. 4, 4.)

lat 20, 27. s
11.10. 44.
P. 11.10. 44.

Lat
(20.10.44)

2. Druga lastnost ognja je, da sveti in greje. In ravno to je ogenj sv. Duha tudi v apostelnih storil. Kako se vendar, ako ravno so cele tri leta Jezusa slišali, ^{v vaš duh že} slabo razumeli skrivnosti božjega kraljestva! kako krive misli, kake napene zapopadke so o tem ali unem imeli! Tako da jim je Jezus Sam pri svojem vrodu rekel: „Veliko še imam povedati vam, pa vi še ne morete nositi.“ — Berž pa ko so sv. Duha prejeli, razlila se je tako svitla luč črez njih pamet, da so na enkrat najskrivnejše resnice spoznali, naj globokejše skrivnosti zapopadli, pomen celega sv. pisma in popolnoma znanje sv. vere. Zdaj so še le zamogli temo malikovanja razsvetiti in modrijane tega svetá njih neumnščine prepričati, ker vsaka zmota je zginila pred njih.

Čeravno današnji den sv. Duh ne pride več s takimi vidnimi znamenji nad verne, razliva vendar ravno taisto prečudno luč pravega spoznanja nad njimi. In kako smo tega nebeškega razsvečevavca potrební, da nas hudoba peklena ne zmoti in v večne teme ne zapelje! Zakaj: „Tudi peklenšček povsod svoj ogenj zažiga, pa ta njegov ogenj le napčno luč od sebe daje. Vrednost vsega posvetnega krivo povišuje, da jih je tako mnogo, od te lažnjive luči oslepljenih: da za njo in le za pozemeljskim leta, nebeške zaklade v nemar pušča in se pogubi. Kakor morski roparji na naj nevarnejših krajih posebno ob času hude burje luč vžgejo, da tako ladije bogato nabasane proti temu kraju privabijo zavetje si iskat, namesto tega pa se razbijejo in vse njih drago blago roparjem v roke pade. Tako dela hudič, sovražnik našega zveličanja; on razpostavlja ogenj pregrešnih strasti, ogenj sebičnosti in lakomnosti, ogenj nesramnosti, jeze in častiželjnosti in vabi ladijo naše duše k sebi, da se na skritih skalinah razleti in namesto rešenja in sreče le pogubo si najde. Zatoraj ne smemo, dokler se po nevarnem morju tega življenja vozimo, vsaki luči verjeti, tudi ne vsakej zaupati, vsaki modrosti se voditi dati, ampak delati po besedah sv. Janeza I. 4, 1: „Preljubi ne verjamite vsakemu duhu, temuč skušajte duhove, ali so iz Boga; zakaj veliko lažnjivih prerokov je na svet izšlo.“ Zatoraj kedar čuješ v tovaršiji pregreho zagovarjati, jo še s plajščem ljubeznjivosti in poštenja kinčati, čuješ sv. vero zasramovati, vse božje oskrunjati, — beži, beži, zakaj to je luč, od hudega prižgana in podpihovaná. Te mika to ali uno grešno veselje, se ti kako maščevanje še tako sladko zdi, se ti krivičen dobiček ponuja, — beži, beži, to luč ti je tvoj sovražnik vžgal, ako za njo greš, zabredel boš v pogubo. Ravnajte po nauku sv. apostola Pavla (Efež. 4, 17—24): „Opominjam v Gospodu, da nikar ne živite kakor neverniki živé v nečimernosti svojih misel, — kateri imajo s temo vmračen um, in so odločeni od življenja božjega po nevednosti, ktera je v njih zavoljo slepote njih serca, kateri so se obupajoči prepustili nesramnosti, da so uganjali sleherno nečistost s poželjivostjo. Vi se pa od Kristusa niste tako naučili; ako ste ga vendar slišali in v njem podučeni bili, kakor je

resnica v Jezusu, da slecite, kar tiče poprešnje življenje, starega človeka, kateri se spriduje po poželenji zmote. Ponovite se pa v duhu svojega uma, in oblecite novega človeka, kateri je po Bogu stvarjen v pravičnosti in resnični svetosti."

Posebno je današnje dni treba, ne vsakemu zaupati, zakaj zdaj posebno velja, kar sveti Janez zgorej piše. Nek puntarsk duh je vstal, razdirati vse sveto in vse nesveto postavljati, duh nevere in malomarnosti za vse božje; duh zaničevanja Gospodskih in cerkvenih zapoved; duh razujzdanja in grešnega vživanja, duh krivičnosti in malopridnosti. To ni sv. Duh, to je duh temnic, kateri tiste, ki za njim hodijo v temnice vodi; njemu se vstavljajte v veri!

3. Tretja lastnost ognja je, da z mirom na kviško gori in sili, nikoli ne miruje, ampak vsako stvar, ki mu blizo pride, v drugo spreminja. Kako močno se je tudi nad aposteljni kazala ta čudovitna ognjena moč sv. Duha! Nimajo več mira v službi Jezusovi, potujejo, podučujejo, delajo in pridigujejo, spreobračajo grešnike in sv. zakramente delijo; to je priča njih gorečnosti, to je njihovo vsakdajno delo.

Naj se jim peklenške vrata nasproti vstavljajo, naj se jim žuga, naj se jim kaže ječa in kervava smert, nad vsem tem se še le veselijo; še v ječi pridobivajo duše Gospodu, še v verigah njih serce na kviško kipi. In ravno to napravi še zdaj sv. Duh v vseh, ki se jih je ta sv. ogenj poprijel. Od ravno tod taista angeljska čistost, tajista goreča pobožnost, taiste ojstre pokorila sv. spokornikov. — Ali se kaj vidi nad nami, da ta nebeški ogenj v nas gori? Naša nestanovitnost v naših dobrih sklepih, naša slabost in omahljivost v dobrem, naš strah pred sodbami in zasmehovanjem svetá, naše gonjenje po posvetnih dobrotah, vse to je žalostna priča, da sv. Duh še k nam ni prišel, da v naših srcih še ne stanuje. Dokler še greh nas vjete in vklenjene ima, se zastonj prihoda sv. Duha nadajamo; zakaj (Modr. 1, 4): „Modrost ne gre v hudovoljno dušo, tudi ne prebiva v telesu, ki je vdano grehom.“

Od nekega kneza na Jutrovem se bere, da je nekega dne po navadno pošiljal ogenj s svojega ognjiša po celi deželi, in vsak je moral ogenj v svoji hiši pogasiti in z ognjem od kneza poslanim si zopet zanetiti. Tako tudi Bog zmirom svoj nebeški ogenj po zemlji razpošilja. Kedarkoli se tedaj ogenj hude jeze ali nečistosti ali kake druge strasti v tebi vname, spomni se nebeškega ognja, da prvega zadušiš. — In kedarkoli se pri hiši ogenj vjedanja ali med zlahto ogenj prepira vžgé, spomni se ti, hišni gospodar, ognja ljubezni in božjega miru, iz nebes nam poslanega sem doli od sv. Duha!

Sklep.

O da bi vsaj enkrat spoznali, kaj nam k miru in zveličanju služi! Da ne bi se nadalje vstavljali sv. Duhu, ampak z veseljem

Mu prebivališče pripravili v našem sercu in se Mu voditi dali! Kako bi se obličje zemlje na enkrat ponovilo; krotkost in potepeljivost, ljubezen in ponižnost, dobrotu in prizanašanje in vse druge nebeške čednosti bi med nami prebivale in pričevale, da sv. Duh v nas prebiva. Zatoraj le prosimo za Nja, da pride in v nas vstvari novega duha in čisto serce, da v skušnjavah in raznih nevarščinah nas varuje in nas pelje k studentu svitlobe; da nam da svoje (sedmere) dari, dar modrosti, dar umnosti, dar svetovanja, dar moči, dar učenosti, dar pobožnosti, dar strahu božjega. Zatoraj le molimo s sv. cerkevjo: „Pridi sv. Duh in pošlji nam žark svoje luči — pridi oče vbogih, pridi daritelj vseh dobrot, pridi luč naših serc. — Tolažnik naj boljši, sladek gost naših duš, sladko krepčalo. — V trudu počivališče, v stiskah pomoč, v joku tolažba. — O presrečna luč, napolni oserčje svojih vernih; zakaj brez tebe ni nič prida v nas. Operi, kar je nesnažnega, namoči, kar je suhega, zaceli, kar je ranjenega; vpogni, kar je terdega, ogrej, kar je merzlega, zravnaj, kar je krivega, daj svojim vernim, ki v tebe zaupajo, svoje sedmere darove, daj jim čednosti zaslužen plačilo, večno zveličanje in veselje. Amen.

Pridiga za binkoštni pondeljek.

(Homilija: od ljubezni in vere.)

„Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojnega Sina, da, kdor koli v nja veruje, se ne pogubi, temuč ima večno življenje.“ Jan. 3, 16.

Vvod.

Kar je ljubo solnce naši temni in merzli zemlji, da jo ogreva in razsvitljuje, to je ljubezen našemu sercu, kjer ljubezni ni, tam je vse mračno, tam gospoduje smertni mráz. Da nam to ljubezen priporoča, nam sveta mati katoliška cerkev na današnji praznik pogovor Kristusov z Nikodemom, Judovskim učenikom, pred oči postavlja, pogovor, čegar poglobitni zapopadek je ljubezen. In kako je to sedajnemu binkoštnemu praznovanju primerno! Na včerajšno sv. nedeljo se je sv. Duh nad apostole razlil in jim je pravo ljubezen vdihnil. Po pravici se toraj imenujejo binkošti praznik ljubezni, kakor nam tudi današnje sv. evangelijsko branje kaže. Ljubezen do Boga pa je treba kazati s tem, da v Jezusa verujemo in to svojo

vero tudi v djanji kažemo. To je zapopadek danšnjega sv. evangelja. To hočemo danes premišljevat in jaz mislim vam sv. evangelje kratko razlagati od verste do verste. Sv. Duh nam dodeli svojo pomoč; pripravite se!

Razlaga.

Zmed učencev, kateri so se Jezusa držali in poslušali Njegov sv. zveličanski nauk, bil je tudi Nikodem, Judovsk učenik, bogat in imeniten, ravno taisti, kateri je pri Jezusovem pogrebu Jožefu od Ariunateje pomagal. Ker pa se je bal svojih rojakov, ki so bili Jezusovi zapriseženi sovražniki, da bi tudi Njega iz svoje tovaršije djali, ko bi se on bil za učenca Jezusovega razodel, je skrivši v temni noči k Jezusu hodil in se Mu podučevati dal. Pri taki priložnosti mu Jezus reče, kar beremo v danšnjem sv. evangelji v. 16: „Tako je Bog svet ljubil itd.“ Dragi moji! komu se ne stori milo okoli serca, ko sliši te presvete, tolažljive besede: „Tako je Bog itd.“ Tako tedaj nismo pogubljeni, kakor smo si za storjene grehe zaslužili, ker neskončno usmiljeni Bog je Svojega lastnega, Edinorojenega Sina poslal, da odreši celi svet. Zares, kakor sv. Pavel piše (Rimlj. 5, 10): „Ako smo bili, ko smo bili sovražniki, spravljani z Bogom po smerti njegovega Sina, bomo veliko bolj, ko smo spravljani, zveličani v njegovem življenji.“ Oj bodi ga Bog zahvaljen za to neizmerno dobroto! Pa tudi našemu Odrešeniku, kateri se je iz zgolj ljubezni za nas grešnike daroval, hvala Mu, večna hvala! „Kedar je bil greh obilen, je bila obilnejša še milost.“ (Rimlj. 5, 20.) (Jau. V. 17): „Ni namreč Bog svojega Sina poslal, svet soditi, ampak zveličati ga,“ ako le sami hočemo. Pervokrat je Sin božji prišel na svet v pohlevni, ponižni podobi, kakor nebeški Učenik, našo zmoceno pamet s pravim spoznanjem razsvetlit, kazat nam edino zveličansko stezo, ktera v nebesa pelje, pa tudi naše dušne rane celiti, poplačati stari dolg in ga izbrisati iz bukev pogube, v katere nas je zapisal nesrečni greh. „On je, kakor sv. Pavel pravi, (Kol. 2, 14, 15.) naš dolžni list na križ pribil in je pobral orožje peklen-skim poglavarstvom in je očitno zmago črez nje obhajal.“

Enkrat pa pride ravno taisti Jezus, kateri nas je s perva zveličati prišel, kakor vsegamogočen Sodnik tirjat od nas rajtingo, kako smo si Njegovo rešnjo smert, Njegovo zveličansko delo v prid ober-nili. Takrat se bojo dopolnile besede, ki jih v bukvah Modrosti beremo (5, 18—24): „Prišel bo orožje njegov serd, in oborožil bo stvari v maščevanje nad sovražniki. Oblekel bo namesti oklepa pravico, in vzel namesti čelade pravično sodbo. Prišel bo za nepremagljivi skit, svojo neutolažljivo jezo bo v sulico zbrusil, in z njim se bo ves svet bojeval zoper neumneže. Spuščene strele bodo naravnost letele, ter iz oblakov kakor iz prav napetega loka derle v pokončanje, in bodo v namenjeni kraj zadevale, in njegova skalnata jeza bo

debelo točo nsipala, morska voda bo čez nje divjala, in reke bodo močno na nje derle. Silen vihar se bo zoper nje vzdignil, in jih bo kakor vertinec raznesel. Njih krivica bo vso deželo v pustoto preobrnila, in njih hudobija bo mogočnih sedeže prekucnila.“

Toda ne bo se vsem bati Njegovega prihoda; zakaj kakor Jezus v današnjem sv. evangelji nadalje pravi V. 18: „Kdor veruje ne bo sojen.“ Kaj nas bo tolažilo taisti prestrašni den, kedar se bode po besedah sv. Petra (II. 3, 12): „goreče nebo razsulo in elementi se raztopili od vročine ognja?“ Kaj družega, kakor vera na našega Odrašenika pa tudi življenje po tej veri, po njenih sv. zapovedih? Kristusovo zasluženje bo nadomestilo našo pomankljivost, ako v Njega verujemo, zaupamo in Ga ljubimo. Gorje pa taistemu, kdor vere ni imel! Huda bo za njega. Zakaj po besedah Jezusovih: „Kdor ne veruje, je že obsojen, ker ne veruje v imé Edinorojenega Sina božjega.“

Ali kakor sv. Janez piše: „Kdor ne veruje, ostane jeza božja nad njim.“ Ali ste tedaj čuli, kaj nevera seboj privleče, jezo božjo in večno obsodbo. In vendar nam hočejo tako imenovani omikanci sedajnega časa sv. vero spodreti, na njeno mesto pa golo poganstvo posaditi, rekši, da s tem se bo še le ljudstvu prav vstreglo in se mu bo dobro godilo na vse strani. Lažnivci! Bog nas varuj takóšnih misel, mi pa le držimo se stare vere, katero so naši predhodniki spoznavali in umerli v njej, in kakor se nadjamo, tudi se zveličali. V tej veri bomo tudi mi mirno in zadovoljno živeli, pa tudi sladko smert storili in lahko tje stopili ž njo v neznano večnost. Zatoraj ne dajmo si je kratiti od širokoustnežev, kateri nič družega ne vejo, ko sovrašтво do sv. cerkve in starodavne vere, pa baharijo, da Bog se usmili. Ako nam po našem življenji drugo upanje ne ostane, ko sv. vera, zadosti nam bo. Molilo se bo na našem grobu: „Daj, o Bog! da, ker je na te veroval in zaupal, ne pride v večno pogubljenje, ampak posede večno življenje.“ — V. 19. Zakaj pa bo tako huda sodba čez nevernike prišla? Ljubi Jezus nam to v 19. verstí pové: „To pa je sodba, ker je luč prišla na svet in so ljudje bolj temo ljubili ko luč; zakaj njih dela bile so hudobne.“ Kako živo nas te besede spominjajo drugega govora Jezusa Kristusa, ki je rekel: „V sodbo sem Jes prišel na ta svet, da, kateri ne vidijo, spregledajo, in kateri vidijo, oslepé.“ (Jan. 9, 39.) Kteri namreč svojo dušno slepoto ponižno spoznajo, jim dam po božji luči rezsvetljenim spregledati in resnico spoznati, kateri pa v svoje lastno spoznanje, v svojo previsoko učenost zaupajo in se vstavljajo mojemu nauku, oslepijo na svoji duši in to je njih zaslužena sodba. Glejte, ljubi moji! sovražniki naše svete vere nas psujejo mračnjake, nevedežne, nasprotnike vsakega napredka, ker nočemo ž njimi potegniti. Kar mi za sv. resnico spoznamo, jim je gola laž in prazna vera. Luč jim za temoto velja in gosta tema za svitlo luč. Zakaj? Ker njih dela so hudobne.

Ja, ljubi moji! verjamite mi, to je navadni vzrok neverstva, „ker njih dela so hudobne.“ Ker sv. vera krivice in pregrehe nevercev graja in jih oestro svari, zato jo sovražijo, ravno kakor neumen bolnik nad zdravnikom se buduje, ki mu skleče rane obvezati in zaceliti hoče. Odstopiti od svojih pregrešnih potov nočejo, rajši s smertnim sovraštvom preganjajo večno resnico in vse njih oznanovavce, „ker njih dela so hudobne.“ Pa kako nespametno je tako ravnanje!

Tukaj mi pride na misel, kar se od nekega ptiča noj ali štruc v Afrikanških puščavah bere. Kedar so namreč lovci za njim, katerim več uiti ne more, svojo glavo v pesek skrije, da ne bi ga videli, pa ravno tako ga vjamejo. Tako tudi neverneži ravnaajo. Namesti da bi ponižno verovali in se tako peklenskega roparja rešili, se v neverstvo zakopljejo, svoje oči zapirajo keršanski resnici, nočejo spregledati in proteči nevarščini večne pogube se otéti, tako pa padejo hudiču v kremplje in so si tega sami krivi, „ker njih dela so hudobne.“ V. 20. Če je kdo na očesih bolen, ne more proti solncu gledati; kmalo ga oči bolijo. Taka je tudi s taistimi, kateri na duši boleajo; ne morejo luči božje resnice prenesti. Kedar pa že začnejo od božjih reči govoriti, kakor slepec sodijo od raznih barv; ker je njih oko z nečistobo zalito, se jim tudi verske resnice tako dozdevajo. Ne dopadejo se jim, ne morejo jih ne verjeti, ne po njih živeti, da njih dela ne bodo svarjene. Zares kakor Jezus na drugem kraju pravi (Luk. 11, 33—36): „Slehern namreč, kateri hudo dela, sovraži luč in ne pride k luči, da niso svarjene njegove dela. Kdor pa dela resnico, pride k luči, da se razodenejo njegove dela, ker so v Bogu storjene.“ (Jan. 21): „Kdor pa dela resnico itd.“ Kako resnično je vendar to! Kdor dobro dela, ni ga strah, da bi se njegove dela razkrile; še veseliti ga more, pa tudi skerbno skrivati mora, da ga častiželjnost ne obide in ob vse zasluženje ne pripravi. Kakor roparji v temnem logu na popotnike prežijo, da jih obropajo, tako nas hudi duh zalezuje in išče, kako bi nas ob nebeški zaslužek pripravil. Varujmo se ga! Delajmo dobro, kjerkoli se nam priložnost nanese, da „ljudje naše dobre dela vidijo in hvalijo Očeta, ki je v nebesih.“ Verh tega pa tudi skrivajmo, kar nam v hvalo služi, kolikor le mogoče; ne bodi Bogu ponošeno, če smo si kaj dobrega storili, pa tudi ne ljudem razglašeno; dosti, da Bog za naše dobre dela ve, On, ki bo tudi naš plačnik.

Taka je, ljubi moji! kakor nam danešnje sv. evangelje pravi. Kdor je pošten, kdor je keršanskega zaderžanja, njega ne bo sram, stopiti pred svet, ker vse, kar je v Bogu storjeno, je prav storjeno, vse časti in hvalevredno. Ni se mu treba zогibati ljudi, le varovati se mu je, da se ne prevzame in ob ves nebeški dobiček ne pride. Zatoraj nas ljubi Jezus opominja (Mat. 6, 3, 4): „Kader vbogajme daješ, naj ne ve tvoja levica, kar dela tvoja desnica, da bo tvoja milošnja na skrivnem, in tvoj Oče, kateri na skrivnem vidi, ti bo

povernil. In kader molite ne bodite kakor hinavci, kateri radi v shodnicah in na voglih potov stojé in molijo, da bi jih ljudje vidili. Resnično povem vam, prejeli so svoje plačilo. Ti pa kedar moliš, pojdi v svoj hram, zapri duri in moli svojega Očeta na skrivnem, in tvoj Oče, kateri na skrivnem vidi, ti bo povernil.“

Sklep.

Ljubi moji! Imenitno resnico smo v današnjem sv. evangelju spoznali, kako da je nam vsem zveličati se mogoče, ker Bog je Edinorojenega Sina Svojega k temu namenu poslal na svet. Zveličarja se Ga je res veseliti, pa bati Sodnika, kateri bo vsakemu povernil po njegovih delih. Le deržimo se zvesto sv. vere, ona nas bo rešila sodnijske sile. Pa po veri tudi živimo, ker vera brez dobrih del je mrtva sama v sebi. Kolika čast bo za nas, ako se nam bo bogata žetev dobrega prikazala na sodnji den, pa tudi koliko veselje, kedar se bomo začeli spravljati in bomo prejeli zaslužen plačilo, katero ves um presega in je tako obilno, tako nezapopadljivo, da nobeno oko ni vidilo, ne uho slišalo, ne človeka serce čutilo, kar je Bog taistim pripravil, kateri Njega ljubijo. Amen.

Pridiga za presv. Trojice nedeljo.

(Od skrivnost naše sv. vere.)

„Pojdite in učite vse narode in kerščujte jih v imenu Očeta, in Sina, in sv. Duha.“
Mat. 28, 19.

Vvod.

Danešnje sv. evangelje in današnji presv. praznik nas opominja naj više skrivnosti naše sv. vere, da je namreč en Bog v treh osebah ali personah. Tega naša pamet zapopasti ne more. Znano vam je gotovo, kaj se je nekdanj sv. škofu Avguštinu prigodilo. Ta visoko učeni mož in prebistra glava se je nekdanj sprehajal ob morskem bregu, hodé premišljal je neizrekljivo skrivnost presv. Trojice, da bi jo zapopadel in tudi razjasnil drugim, za ktere je ravno bukve od sv. Trojice pisal. Nekega dne zagleda mladenčka ob morju sedeti, z malo žličico morje zajemati, in v plitvo jamico lijati. Sveti Avguštín se mu začudi rekoč: „Kdaj in kako pa ti hočeš to preveliko morje v to majhno jamico počrepljati?“ Fantič odgovori:

„Poprej bom jes celo morje v to jamico spravil, preden boš ti skrivnost presv. Trojice zapopadel.“

Preljubi! sv. Avguštin je bil eden naj bistrumnejših cerkvenih učenicov, da se mu mi ne moremo primerjati, in vendar je on tak odgovor dobil od nebeškega poslanca, ko se je v tuhtanje o presv. Trojici spustil. Kakor ta nauk naše sv. vere, tako jih je še veliko drugih, da nam pri njih premišljevanji drugega ne ostane, ko zaklicati s sv. apostelnom (Rimlj. 11, 33. 34): „O visokost bogastva, Božje modrosti in znanja! Kako nezapopadljive so njegove sodbe in neizvedene so njegove pota!“

Ker je vendar toliko takih, ki nočejo verovati, česar ne razumejo, naj vam danes tolmačim:

1. Od kod to pride, da je v naši veri toliko skrivnost.

2. Kako se nam je pri tem obnašati? — Pripravite se!

Razlaga.

1. To, da nam je v naukih naše sv. vere toliko skritega in nezapopadljivega, pride deloma od tod, ker je pomankljiva naša pamet deloma pa odtod, ker je slabo naše serce.

a) Ne more drugače biti, ko da je v veri, ktera ni od ljudi, ampak od Boga razodeta, dosti skrivnih reči. Ako bi bili ljudje, ravno take slabe pameti kakor mi, nam vero zložili ali postavili, po pravici bi tirjali, da nam bo vse jasno, vse zapopadljivo. Tako pa je Bog Sam, kateri je neizvedljiv v svojih mislih in sklepih, nam govoril po svojih prerokih in zadnjič po svojem lastnem Sinu. Kako bi se toraj čudili, da je marsikaj v veri skrivnega, za našo zastopnost nedosegljivega? Verujemo v Boga Očeta, vsegamogočnega Stvarnika nebes in zemlje, v Jezusa Kristusa Sina Njegovega Edinega, Gospoda Našega, rojenega iz Očeta od vekomaj, v sv. Duha, kateri ravno tako od večnih časov od Očeta in Sina izhaja; verujemo edinega Boga v treh osebah; ali kdo zamore zapopasti, da so v enem božjem bitju tri razne osebe, Oče, Sin in sv. Duh?

Verujemo, da se pri sv. kerstu skoz vodo in pripomoč sv. Duha prerodimo, prevstvarimo, deležni postanemo božjega kraljestva. Ali kdo nam je kos povedati, kako se to godi, kako da voda in beseda poleg izrečena tako čudno moč prerodenja in posvečenja na našo dušo ima? Verujemo, da je Jezus v presv. Rešnjem Telesu z dušo in telesom, po božji in človeški natori resnično, djansko, bitstveno pričujoč; ali kdo je kos razumeti, kako se spremenjenje kruha in vina v meso in kri Kristusovo godi?

Zares tukaj k svojemu ponižanji prav živo občutimo, kako slaba, kako mračna je naša pamet in kako pomankljivo vse naše

spoznanje. Tukaj se dopolnuje, kar sv. Pavl piše (I. Kor. 13, 8-12): „Nekoliko le spoznamo, in nekoliko le prerokujemo. Kader bo pa prišlo, kar je popolnoma, jenjalo bo, kar je nekolikega. Ko sem bil otrok, govoril sem po otročje, umel po otročje, mislil po otročje; kar sem pa mož, opustil sem, kar je bilo otročjega. Zdaj vidimo skoz zerkalo kakor v megli; takrat pa bomo videli od obličja do obličja.“ Dokler še na tej revni zemlji prebivamo, je naše vedenje od Boga in božjih reči vse temno in otročje in velja, kar ravno ta apostelj piše: „V veri potujemo ločeni od Boga.“ Zavaljo greha je naša pamet otemnela, da ne more več tako lahko in jasno razumeti božjih skrivnost; slabost naše pameti pa se še poveča po tem, ker je slabo tudi naše serce.

Od kod je prišlo, da Judje, ki so slišali nauke Jezusove in posebno od presv. Rešnjega Telesa, niso verjeli, ampak rekli: „Bomo mar Njegovo meso jedli?“ Glejte to je prišlo od njih napuha, po katerem se niso hoteli besedi Jezusovi podvreči, ne se vkloniti pod njo. In to je še današnji den žalostni vzrok, da kristjanje verske nauke tajijo, ker napuh, v njih serce skrit, se vpira, verh tega pa tudi razne strasti, posebno poželjenje mesa se vstavlja proti ojstrim resnicam, ktere jim vse njih grešno vživanje kažijo. Serce, ki bi rado vse imelo, vse vživalo, kar se mu le prilega, ne čuje rado in ne veruje rado resnic, ktere tirjajo premagovanje in krotenje svojih želj, ponižnost, krotkost in čistost in usmiljenje. Rimski oblastnik Feliks na Judovskem za Poneijem Pilatom je rad slišal sv. Pavla od keršanske vere govoriti; ali (Dj. ap. 24, 25): „Ko pa je Pavel govoril od pravice in čistosti in prihodnje sodbe, je Feliks prestrašen rekel: Za zdaj le pojdi; ob priložnem času te bom pa poklical.“ In tako je še zdaj. Kako zamore človek evangeljske nauke spoznati, kateri, od svojega štimanja napihnen, o nebeških rečeh si več zastopnosti svoji, kakor nam je od Boga dano?

Kako zamore duša, ki se sama sebi modrejša ko druge zdi, od Boga podučevanje o rečeh sprejeti, ki so črez vsako človeško pamet? Zatoraj pravi sv. Pavl: „Živinski človek ne umé, kar je božjega; neumščina mu je in se temu le smeji“ (I. Kor. 2, 14). In kateri so taisti, ki večidelj tožijo, da je toliko skrivnost v naši veri, ki si jih ne morejo razrajtati? To so navadno taki, ki si ničesar ne prizadenejo, da bi si pravo spoznanje verskih naukov pridobili. Namesti po pridigah, keršanskih naukih ali podučnih bukvah spoznanja si iskati, verjamejo vsakemu kvantaču in kričaču, ki jim černo za belo prodaja, svoje lastne bedarije za božje razodenje in kakor sv. apostelj Juda piše (I. 10): „Ti pa preklinjajo, karkoli ne vedó; kar koli pa po natori vedó, kakor neumna živina, v tem se končujejo.“ Zares jih je med njimi, kteri še toliko božjega ne poznajo, kakor otrok, ki le en par let v šolo hodi. Kaj bi se bilo čuditi, da pri spridenosti njih serca nočejo verjeti, kar nobena pamet zapopasti ne more? Zatoraj je Jezus pri neki priložnosti očitno molil (Mat. 11,

25—27): „Zahvalim te, Oče! Gospod nebes in zemlje, da si to skril modrim in razumnim, in si razodel malim. Prav, Oče! tako je bilo tebi všeč. Vse mi je izročeno od mojega Očeta. In nihče ne pozna Sina, kakor le Oče; tudi Očeta nihče ne pozna, kakor le Sin in komur hoče Sin razodeti.“ Ker nam je tedaj toliko resnic naše sv. vere deloma po slabosti naše pameti, deloma pa po spačenosti našega serca skritih, kaj nam je storiti?

2. Ljubi moji! Ako marsiktere nauke naše sv. vere ne zapopademo, ne sme se misliti, da so zoper našo pamet, da so nes pametne; pač pa so črez našo pamet, ravno ker od Boga pridejo, naj Modrejšega in večne Resnice. Bog nam se toliko v njih zakriva, da naša vera po ponižnosti zasluženje ima. Ako pa le hočemo luč svoje pameti prav rabiti, lahko se prepričamo, da je cerkev od Jezusa postavljena, od svetega Duha razsvitljena in vodjena, cerkev, pri kateri je Jezus obljubil ostati do konca časov, cerkev, ktera toraj v tem, kar se naše vere in zveličanja tiče, ne more nikakor motiti; da je ta cerkev, ki ima naravnost od Jezusa svojo oblast, ktero je On Sam poslušati vzkazal, — da je ta cerkev teden steber resnice, razlagavka verskih resnic, cerkev rečem, od katere sv. Pavl piše: „Naj bi tudi kak angelj iz nebes prišel in vam oznanoval drugi nauk, kakor ga jes vam oznanujem, bodi preklet.“ Gal. 1, 8.

Pokorščina, ki smo jo cerkvi, namestnici Kristusovi dolžni, da ne bomo za očitne nevernike spoznani in sojeni, ona veljeva in nas veže, da ne le verujemo, kar naša pamet zapopade, ampak, kar je tudi skrivnega v naši veri. To je vendar očitno, da se Bog ne bo po naši terdovratnosti ali po naši termasti glavi, ampak po svoji modrosti ravnal in sila bi Ga žalili, ako bi eno ali drugo od Njega razodeto resnico, zavergli, ker je ne zastopimo. Ako bi se Bog hotel po človeških neumnih mislih ravnati v tem, kar nam verovati zapoveduje, zares čudna vera bi iz tega prišla. „Kolikor glav, toliko ver,“ taka bi bila; enemu bi se ta, drugemu druga resnica neverjetna zdela in zadnjič bi ne bilo nobene vere več. Koliko reči je vendar okoli nas, ki jih dan na dan vidimo, tipljemo, pa jih vendar ne razumimo; celo, kako trava raste, ali kako je ena rožica bele in druga v ravno taisti zemlji rudeče barve, si nismo kos razrajtati. Kako se tedaj podstopimo modrovati o božjem razodenju, o božjih sklepih? Zares tukaj velja, kar je Jezus Nikodemu rekel (Jan. 3, 12.): „Če vam pozemeljske reči pravim; mi ne verjamete; kako bote verovali, ako vam bom nebeške pravil?“ Mislite si človeka, ki je na kraljev dvor namenjen: ta kralj pa je Bog Sam in mi bi ga radi obiskali, radi našli; po potu do Njega in še po mestnih ulicah nas naša pamet spremlja, ali kedar smo na tem, da noter stopimo v svetišče božje, mora pamet zunaj ostati in le vera z nami pred nebeškega kralja gré in nam kaže presv. obličje božje. — Da, ljubi moji! „Velik je — po besedah Joba — naš Bog in presega vso našo vednost“ in s prerokom Jeremijem slobodno tudi mi rečemo (1, 6): „A, a, a,

Gospod Bog! glej ne znam govoriti, ker otrok sem jes.“ Zatoraj ponižaj se človeče v otroški veri, pusti vso prevzetnost, ker se Bog prevzetnim zoperstavlja, in le ponižnim svojo gnado in milost deli. Glej! toliko preučenih je ravno to verovalo, kakor ti in še zdaj veruje, — kaj bi se ti štimal in verske nauke spodbijal, ki si nimaš ne dosti časa, ne zmožnosti, prederzno jih preiskovati ali razsoditi. Zatoraj pusti vse modrovanje in tuhtanje in zvesto veruj; saj resnice, k zveličanji potrebne, tudi toliko jasnosti imajo, kolikor je le mogoče, da, če se jih terdno deržimo, se zveličamo; saj je sv. evangelje moč božja, zveličati vse taiste, ki v nja verujejo; saj Jezus pravi: „Vse, kar sem pri Očetu slišal, sem vam oznanil.“ „To pa je večno življenje, da Tebe poznajo tebe, samega pravega Boga, in Jezusa Kristusa, kterega si poslal.“

In oj kako osrečevalna je ta naša vera, že tukaj na zemlji, čeravno zdaj le kakor skoz meglo gledamo skrivnosti božjega kraljestva! V tej veri srečno in zadovoljno živimo, naj nas ravno razne nadloge obdajajo, sv. vera nam vse rane celi, vse naše reve prenašati pomaga; in ako smo zvesti v njej in stanovitni, služimo si neizmerno nebeških zakladov; le čujte, kako sv. Pavl hvali in povišuje sv. vero (Hebr. 11, 1. 6): „Vera pa je terdno čakanje upanih reči, prepričanje od reči, ktere se ne vidijo. Zakaj po njej so očaki dobro pričevanje dosegli. Po veri spoznamo, da je bil svet z besedo Božjo vstvarjen, da so iz nevidnih vidne reči postale. Po veri je Abelj boljši dar Bogu opravil ko Kajn, zavoljo kterega je pričevanje dosegel, da je pravičen, ker ga je Bog zavoljo njegovih darov pohvalil, in po njej tudi po smerti govori. Po veri je bil Henoh prenesen, da ni vidil smerti, in ni bil najden, ker ga je Bog vzel; preden je bil namreč prenesen, je imel pričevanje, da je Bogu dopadel. Brez vere pa je nemogoče Bogu dopasti. Zakaj kdor hoče k Bogu pristopiti, mora vérovati, da je, in da je tistim, ki ga iščejo, plačevavec.“ Ste čuli, kaj pravi sv. apostelj: „Brez vere je nemogoče Bogu dopasti.“ Oj kakšno bogastvo nebeških zakladov je le samo v tem božjem dopadenji skritih! Pa le ponižna vera jih nam donaša, da svojo kratko pamet, božji besedi podveržemo in za res imamo in terdimo, kar starodavna častitljiva keršanska vera uči. Kako mirno pa bo tudi teklo vse naše življenje, ako le samo to pomislimo, da smo vse, naše naj dražše, naše zveličanje cerkvi zročili, ki ga pričakujemo od nje v živi, stanovitni veri, da še peklenske vrata nam niso kos; zakaj naj si ravno hudič posebno današnje dni hodi okoli, kakor rjuveč lev, da bi nemarne požerl — sv. Peter nas opominja, „da se mu naj vstavljamo v veri.“

Sklep.

Da si jo pa ohranimo, pa tudi čverstimo čedalje bolj, skerbimo si za pravo razsvečenje v veri in poboljšanje našega serca,

in skrivosti naše sv. vere se nam bojo odkrile, noč nam bode kakor beli dan. — K temu cilju in koncu vam pa ne morem boljšega pripomočka nasvetovati, kakor pridno in pazno poslušanje pridig in keršanskih nauk, branje keršanskih bukev, premišljevanje keršanskih resnic, posebno pa zvesto molitev, ker je vera poseben in sicer neprecenljiv božji dar, nebeška čednost, ki moramo prositi za njo. Verh tega pa tudi nikdar ne pozabimo, kako slaba je naša pamet, da ne bomo prederzno presojevali, kar gre čez našo pamet in smo Bogu na njegovo besedo verovati dolžni, da si nam ne bi zgodilo po besedah Modrega 25, 27: „Kdor božje veličestvo preiskuje, potlači ga njegova slava.“ Naj bo nam ravno eno ali drugo v naši veri mračno ali našim željam nasprotno, proč z vsakim modrovanjem ali zopergovarjanjem, berž ko vemo, da je od Boga razodeto, od sv. cerkve oznanjeno. Vklonimo v vsi ponižnosti svojo sila omejeno zastopnost pod božjo neskončno modrost, da vsi, kateri tukaj ponižno verujemo, kdaj Boga od obličja do obličja gledamo in večno uživljemo. Molimo s sv. Ignacijem: „Vzemi, o Bog! vso mojo prostost v last, moj pomnež, mojo pamet, moje voljo. Od Tebe sem vse to prejel, Tebi drugoč odrajtam; daj mi le svojo ljubezen in sem bogat zadosti.“ Amen.

Pridiga za praznik presv. Rešnj. telesa.

(Jezus — naj ljubeznjivši gost naše duše.)

„Kdor je moje meso, in pije moje kri, ostane v meni in jas v njem.“

Jan. 6; 57.

V v o d.

Že pri ajdovskih Egipčanih je bila navada, da so njih duhovniki trikrat z začudenjem: „O!“ zaupili, preden so začeli od svojih krivih bogov govoriti. In jes, če vam danes od neizrečene Jezusove ljubezni v presv. Rešnjem telesu govorim, kako ne bi ves začudjen s sv. Bernardom rekel: „O ljubezen čez ljubezen! O zakrament čez vse zakramente! O sladkost čez vse sladkosti!“ „Vsegamogočni Bog, pravi sv. Avguštin, nam ni mogel več dati; Bog, neskončna modrost, nam ni vedel boljšega dati, in Bog, neskančna dobrot, nam ni zamogel kaj boljšega dati,“ kakor Jezusa v presv. Rešnjem

Telesu.“ O kdo izmed vas, ljubeznjivi! ne spozna neskončne dobrote in ljubezni nebeškega Očeta, da je svojega Sina za nas dal; kdo ne pozna neskončne ljubezni božjega Sina, ki je ne samo podobo hlapca na se vzel in naj hujše bolečine volno prestal, da bi nas zveličal in večno srečne storil: temveč ki je iz ljubezni do nas grešnikov tudi svoje življenje med neizrečenimi bolečinami na križu končal.

V spomin te svoje neizmerne ljubezni je postavil naj svetejši zakrament presv. Rešnjega telesa, v katerem nas hrani s svojim mesom in napaja s svojo kervjo, da bi se popolnoma z nami sklenil in mi ž njim. V tem naj svetejšem zakramentu je Jezus živi kruh naše duše; tukaj je On naš gost, in on sam govori: Kdor je moje meso, in pije moje kri, ostane v meni in jes v njem.“

Ljubeznjivi! veselo nas danes vabijo zvonovi k lepi pobožnosti. Glejte v procesiji bomo spremili kralja nebes in zemlje! On bo blagoslovil vas in vaše polja; oj le ponižno ga molite in vredno ga častite, saj k temu nas budi naša skerbna mati sv. katoliška cerkev, in povzdiguje danes svoj glas v lepi pesmi: „Pange lingua gloriosi Corporis mysterium;“ ja, „vsi jeziki povzdignite — Hvalo mu Zveličarju! — vsi Gospoda počastite — V zakramentu Rešnjemu; — Nja telo in kri molite, — Slavo pojte Jezusu.“

In kaj lepšega, ljubi moji! kaj boljšega bi vam jes danes govoriti zamogel, kakor od Jezusa nebeškega Gosta naših duš? Podnečevati vas toraj hočem:

1. kako moramo nebeškega Gosta sprejeti; in
 2. kako s tim nebeškim Gostom ravnati?
- Od tega v imenu Jezusa in Marije!

Razlaga.

1. Živela je v mestu Litihu pobožna in bogaboječa klošterska devica z imenom Julijana. Ona je večkrat vidila pri molitvi prikazen, v kateri je leskeč mesec v gledala, ki je bil na enem kraju nekaj merknjen. Na nje mile prošnje jej je Bog razodel, da cerkvi še en imeniten praznik majnka, namreč praznik sv. Rešnjega telesa. Ona oznani to prikazen leta 1246 Litiškemu škofu Robertu. Ta začne to reč pretresovati in potem, ko je misel zvedel več učenih in ostro umnih mož, med katerimi je bil tudi Litiški arhidijakon Jakop Pantaleon, potem papež po imenu Urban IV., je hitro vse pripravil, ta praznik v svoji škofiji vpeljati. Ali pred ko je svoj namen dosegel, dohitela ga je smert. Po njegovi smerti je prevzel kardinal Hugo namen mertvega škofa izpeljati, tako da se je ta praznik v resnici leta 1246 pervikrat v Litihu obhajal in v letu 1264 je bil od papeža Urbana IV. za vse cerkve zapovedan.

Glejte, tako se je ta častitljivi praznik začel! Kako živo nas pa tudi opominja Kristusove neskončne ljubezni do nas! Kristus se je dal za živež našim dušam, On je tista nebeška mana, ktera naše

duše poživlja in jim moč daje. On je tisti živi studenec, iz katerega vedno čista voda teče, ktera napaja našo dušo za večno življenje.

a) Da pa Jezus nebeški Gost k nam pride, kaj je tudi nam storiti? Mi moramo Jezusa ponižno prositi in ga kot našega naj boljšega Gosta pohlevno povabiti. V bukvah Esthernih se takole bere: Ko je Esther kralja Asvera na gostijo vabila, šla je sama k njemu in ga je ponižno nagovorila: „Če sem, o kralj, pri tebi milost našla, pridi k meni na gostijo.“ Ta ponižna prošnja je kralja toliko omehčala, da jej je obljubil priti in kar je obljubil, je tudi storil. — Tako povabimo tudi mi Jezusa, tega kralja vseh kraljev, da naj pride k naši duši v gostijo. O kako grešno in krivično ravnaajo tisti, ki Jezusa le kar iz navade brez vsega premislika prejmejo, ali grejo morebiti le zato k spovedi, da velikonočni listič dobijo, ali pa ga morebiti še celó po nevrednem zavžijejo! Kdo se bo torej čudil, če iz teh studencev gnad božjih vendar nobene gnade ne zajamejo; ker, kakor se človek k temu zakramentu pripravlja, tako tudi večo ali manjšo gnado, ali pa čisto nobene ne prejme, terdijo sveti učenci. Od matere cesarja Maksimilijana se bere, da se je za sveto obhajilo vselej dolgo pripravljala. Lo jo je cesar Maksimilijan, njen sin, enkrat obiskal, in jej je po poslancu sporočil, da jo pride obiskat; rekla je poslancu, da zdaj nima časa svojega sina sprejeti, ker se na prihod Jezusa, nebeškega kralja, pripravlja. O res lep izgled pobožnega, in ponižnega serca, veselja in ljubezni do nebeškega Gosta!

(Konec prihodnjic.)

Duhovske zadeve.

Kerška škofija. Č. g. Hofer Lov. je dobil faro Knezovo pri Sokovem in č. g. Galant Jož. faro Knezovo pri Brežah. Prestavljeni so č. gg.: Hartlieb Jak. za provizorja v Št. Jakob v Lesni dolini; č. g. Papler Jak. za provizorja v Otmanjah; Veršek L. za kaplana v Svečah in Pogačnik Jož. za kapl. v Železni kapli. Umerl je č. g. župnik Kuhar Jak. v Otmanjah, ki so razpisane do 12. maja. R. I. P.

Ljubljanska škofija. Č. g. Ramovž Jern. je postal župnik v Poljanah, č. g. Jereb Fr. pa na Vremah. Čč. gg. gresta za administratorja: Demšar Jan. v Ledine, Virant Jan. v Podgrad; č. g. Marešič Fr. pride za kaplana v Št. Mišel pri Novem mestu. Č. g. Hinek Jan. fajm. v Zatičini gre v pokoj in č. g. fajm. Goslar Mor. je umerl. R. I. P.

Lavantinska škofija. Č. g. dek. Paprej Mat. je umerl. R. I. P.

Teržaška škofija. Č. g. Zadnikar Blaž je imenovan oskerbnik fare sv. Ivana; č. g. Dekleva Blaž gre za kapl. k sv. Katarini v Pičansko faro; č. g. Favento Ant. za subsidijarija v Novi grad (Citanuova).